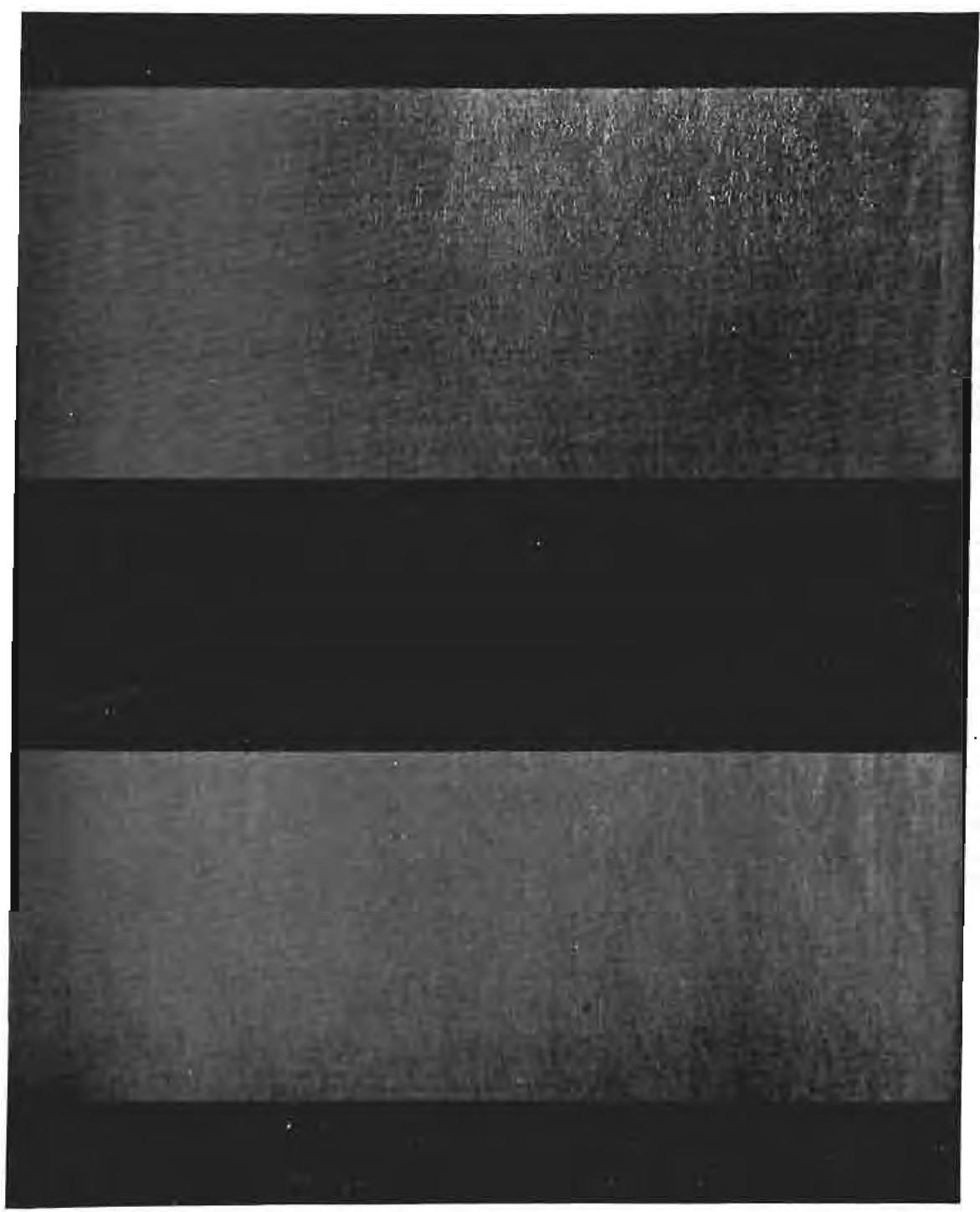

DE VREDE VREDE VI

MAANDBLAD VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 15de jrg. 113 - mei 1972

A. Cortier - 1970

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent

Prk. : 95.60.15 - Vrede v.z.w. - 9000 Gent

tel. 09/23.82.52

LEESGELD :

140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer

Steunabonnement : 300 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborgh

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé, Eric De Bleeckere,
Chantal De Smet, Jo De Schuyter,
Sonja Eggérickx, Jean-Pierre Everaerts,
Willy Hofman, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire,
Jan Verwest, Bob Wolstijn.

LAY-OUT

Elie Van Muylem

REDACTIESECRETARIS

Wilfried De Vlieghe

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrumvoor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegene die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegene die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikelen beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

Aan de zeer geachte Heer Voorzitter
en de heren leden van de Bondsdag.

De beslissing die U in de loop van de volgende week zult nemen is, niet
alleen voor het Duitse Volk maar ook voor de toekomst van Europa
van het grootste belang.

Generaties hebben geleden onder de verschrikkingen van twee wereld-
oorlogen in Europa of hebben, rechtstreeks of onrechtstreeks, de gevol-
gen verdragen van de jarenlange spanning en koude oorlogpolitiek.

Met de ondertekening van de akkoorden tussen Bonn - Moskou,
Bonn - Warschau en het Vier Mogendheden akkoord over Berlijn is ein-
delijk een nieuwe hoop geboren voor het tot stand komen van een
duurzame vrede in Europa.

Onze organisaties die alle wijsgerige en politieke strekkingen van ons
land vertegenwoordigen, stellen hun hoop en verwachting in Uw
uitspraak die voor de toekomst van gans Europa een beslissend karakter
zal hebben :

Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede, C.V.P. jongeren
(nationale ploeg), Humanistisch Verbond, Socialistisch Jeugd Verbond,
Pax Christi, Kommunistische Jeugd van België, Katholieke Studenten
Aktie (Nationale Ploeg), Jong Socialisten, Humanistische Jongeren,
Socialistisch Jeugdleidersinstituut, Socialistische Federatie van
Jeugdtehuizen, Socialistische Federatie van Jeugdateliers, Jong Davids-
fonds, Humanitaire Werkgroep X, Vrede vzw - Studie- en informatie-
centrum voor vrede- en ontwikkelingsproblematiek, Internationale
van Oorlogtegenstanders, Seingroepen (VKSJ).

UIT DE INHOUD

Voorblad : werk van kunstschilder A. Cortier (Gent)

Edito	3
Van week tot week - E. De Bleeckere	4
Op de uitkijk - Janine De Rop	5
Indochina : Pacifikatie, Vietnamisatie, Desolatie - Jo De Schuyter	6
Midden-Oosten : De "verkiezingen" in Cisjordanië, een stap naar de "vrede"...	9
Centrum voor UNO-Recht : Een ongelijke strijd : de Verenigde Naties t.o.v. het drugprobleem - Y. Van de Steen	10
Dokument : Het Chileense volksfront - Carl Mathieu	14
Noord-Amerika : De Berrigan broeders - Paula Burghgraeve	16
Colam : Rond de sociologie van de vrachtwagen - Ch. Donker	17
Angela Davis Komitee	19
Terugblik op... : Het ontstaan van de Italiaanse republiek Griet Maréchal	21
Europa : Ronde tafelconferentie voor Europese Veiligheid en Samenwerking - Albert De Smaele	22
Kultuur : boekbespreking - Marc Le Bon	24
Vredesinitiatieven	28
Tekeningen van J. Dudant, Elie Elia en Gilgova.	

ALLE KRACHTEN INZETTEN VOOR "VIETNAM"

Elders in ons blad behandelt een onzer medewerkers uitvoerig de huidige gebeurtenissen in en rond Indo-China.

In zijn recente rede verklaarde Nixon opnieuw 20.000 soldaten van het landleger te zullen terugtrekken vóór 1 juli.

De bombardementen op Noord-Vietnam zullen echter, van uit de lucht en van op zee, met dezelfde hevigheid worden verder gezet. De Amerikaanse regering zal, naar het blijkt onder druk van de Sovjet Unie, opnieuw haar plaats aan de onderhandelingsstafel te Parijs opnieuw innemen.

Er is dus een kleine bescheiden stap verder gezet. Iets is echter duidelijk. Washington wordt meer en meer in een verdedigingspositie gedrongen. De Nixon administratie zoekt tijd te winnen.

In Vietnam gaat de strijd in alle hevigheid verder. Zonder de massale bombardementen zou Saigon reeds lang bezwaken zijn en zou het mogelijk geweest zijn, aan de onderhandelingsstafel, besprekingen te voeren en een oplossing te vinden op basis van het redelijk "zevenpuntenprogramma" van de Voorlopige Revolutionaire Regering in Zuid-Vietnam. Intussen zetten de volkeren van Indo-China hun lijdensweg verder.

Zonder verpozen worden, zoals de Washington Post het aantoonde, één ton bommen per minuut op de bevolking van Vietnam uitgegooid. Het raakt aan het ongelooflijke wanneer men weet dat dit reeds jaren, o.m. sinds Nixon president werd, aan het zelfde tempo verder gaat. Dat ook gedurende zes jaar die Johnson aan het bewind was miljoenen tonnen bommen werden uitgeworpen.

Men moet niet veel verbeelding hebben om te begrijpen dat Indochina er op dit ogenblik als een maanlandschap uitziet.

Hoeveel mensen, mensen zoals U en ik, hebben hierbij niet het leven verloren ?

Het is duidelijk dat aan deze toestand zo dringend mogelijk een einde gesteld moet worden. De Amerikaanse regering moet verplicht worden haar uitzichtloze Vietnampolitiek te wijzigen.

Het moet met spijt gezegd worden dat het voor Washington mogelijk is op de ingeslagen weg verder te gaan omdat zij tot heden steeds op het stilzwijgend akkoord van de Westerse regeringen rekenen kan.

De Belgische regering, waarin nochtans Socialistische en Kristen Demokratische ministers zetelen, maakt hierop geen uitzondering.

In tegenstelling met bv. de Deense en Zweedse regeringen, die van de V.S. de stopzetting van de bombardementen en de herneming van de onderhandelingen eisten, blijft men te Brussel de kat uit de boom kijken. Deze stilzwijgendheid begint "stilaan" op medeplichtigheid te gelijken.

De openbare opinie moet dan ook meer dan ooit op onze regering druk gaan uitoefenen.

Van de parlementairen, en die zijn er zeker in alle partijen, mag meer verwacht worden dan de ondertekening van een petitie of de deelname aan een manifestatie. Ze moeten elkaar vinden en de regering voor haar verantwoordelijkheid plaatsen.

Dit ligt zeker in ons bereik wanneer al diegene die sympathie hebben voor de Vietnamese zaak deze klaar en duidelijk gaan tot uiting brengen. Het volstaat niet de Amerikaanse agressie onder vrienden "en petit comité" te veroordelen. Dit protest moet in brede gemeenschappelijke akties tot uiting komen.

In dit opzicht is de deelname aan de Vrede voor Vietnam Dag te Antwerpen van een uitzonderlijk belang. Voor het eerst hebben de meest verscheiden organisaties zich gevonden om gemeenschappelijk, op basis van dezelfde ordewoorden, op te marcheren.

Eens te meer moeten we met spijt vaststellen dat een groep zich aan de vroeger aangepane verbintenissen wenst te onttrekken.

De pijnlijke ervaring van de anti-atoommarsen, de gewelddadigheden die door sommigen werden uitgelokt, hadden als gevolg het stukspringen van het Nationaal Anti-atoommars Komitee. Dit schijnt voor sommigen geen les te zijn geweest.

Het grenst aan het ongelooflijke vast te stellen dat voor de R.A.L. niet de belangen van het VIETNAMESE VOLK, maar het in de verf zetten van hun eigen organisatie de voorrang heeft.

Waar alle deelnemende nationale organisaties hun akkoord gegeven hebben per gewest op te stappen, zich bij de gemeenschappelijk aanvaarde ordewoorden te houden en slechts één bord met de naam van de organisatie vooraan in de optocht te laten meedragen acht de R.A.L. dit onvoldoende. Volgens hun sektaire opvatting, dus volgens de in ons land zo schadelijke "zuilentradië" die zij nochtans de andere politieke groepen verwijten, willen zij in eigen groep opstappen. De door hen meege dragen ordewoorden wensen zij ook met de naam van hun organisatie te ondertekenen.

Daar ze zich niet bij de meerderheid kunnen neerleggen werd dan maar overeengekomen dat zij op het einde van de betoging zullen opstappen.

We kennen echter hun "taktiek" en hun "spelletje". We weten bij ervaring, en sommige van hun leiders hebben het zelfs niet ontkend, dat het hun enige doel is de indruk te verwekken dat zij de spil en de organisators van de Vietnam-betoging zijn.

Van al die vrienden voor wie de strijd voor Vietnam vóór partij en groepsbelangen gaat, is het de taak dit maneuver te ontmaskeren. Want er zullen andere katten te gansen zijn.

De deelname van de Volksunie-jongeren waarin wij ons verheugen, is door de Vlaamse Militanten Orde met gemende gevoelens onthaald. In een motie heeft deze para-militaire organisatie gedreigd de jongeren van hogergenoemde organisatie op "gepaste" wijze te zullen onthalen. We zijn er van overtuigd dat een gedisciplineerde en eensgezinde manifestatie deze "wanordezaaiers" wel tot andere gevoelens zal brengen.

Deze verschillende controversen zouden er misschien kunnen toe leiden sommige vrienden te ontmoedigen. Er is hier echter geen reden voor, zo allen die zich bewust zijn van de betekenis en de noodzaak van deze aktie voor Vietnam op post zijn.

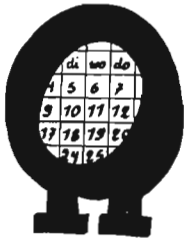
Randgevallen, sectairen en individualisten krijgen slechts kans wanneer de meerderheid onverschillig of passief blijft toezien.

Waarom het gaat is Vietnam. Het is de strijd met het volk van Indo-China en de Amerikaanse vredeskrachten die ijveren, zelfs ten koste van heel wat offers, voor het beëindigen van de agressie en het tot stand komen van een vrij, onafhankelijk en neutraal Indo-China.

En in die strijd kunnen en moeten hun ordewoorden ook de onze zijn.

Daarom zullen we opstappen in deze vrede voor Vietnam-betoging voor de verwezenlijking van het "zevenpuntenprogramma" dat door de inrichters als de basis van deze manifestatie aanvaard werd.

André De Smet.

VAN WEEK TOT WEEK

20.3 - 26.3.72

- In een toespraak bij de opening van het kongres van de sovjet-vakbonden te Moskou erkent Breznev de realiteit van de E.E.G. en loochent de stellingen van de tegenstanders van een ontspanning in Europa, volgens dewelke het voorstel van een Europese veiligheidskonferentie en de ganse Sovjet-politiek in Europa slechts tot doel zou hebben de E.E.G. te ondergraven.

- De afzetting van generaal Zoitakis en zijn vervanging als regent van Griekenland door generaal Papadopoulos maakt van deze laatste de absolute heerser van Griekenland en versterkt nog het diktatoriaal karakter van het kolonelsregiem. Een nieuwe serie politieke processen wordt geopend tegen Griekse demokraten en patriotten.

- De wetgevende verkiezingen in Polen bevestigen het vertrouwen van de bevolking in het beleid van Gierk.

- Ontvoering te Buenos-Aires van M. Sallustro, directeur van Fiat-Argentinië door het Trotskistische revolutionaire volksleger.

- De UNO-kommissie voor de rechten van de mens vraagt Israël te verzaken aan elke maatregel welke raakt aan de demografische structuren en het karakter van de bezette Arabische gebieden. Die resolutie komt na het protest in Israël zelf door de linkse kibboutz in van de Mapampartij tegen de gewelddadige inplanting van Israëlsische nederzettingen in Gaza en de Sinai.

- Op bevel van Nixon wordt door de Amerikaanse onderhandelaar Porter op de Vietnamkonferentie te Parijs de drieënhalve jaar durende onderhandelingen opgeschort, "tot Noord-Vietnam en de Voorlopige Revolutionaire Regering van Z.-Vietnam bereid zijn reële voorstellen te doen." Aan het vredesplan van juli 1971 door Mevr. Thi Binh voorgesteld, wordt zonder meer voorbijgegaan.

- Premier Heath voert onderhandelingen met premier Faulkner over het Britse vredesplan voor Ulster in drie punten: periodieke organisatie van volksreferendums over het herenigingsprobleem van Ierland, geleidelijke opheffing van de interneringsmaatregelen en overdracht aan de Britse regering van de directe verantwoordelijkheid voor de ordehandhaving. Het laatste punt leidt tot een breuk in het ontslag van het kabinet-Faulkner. De Britse regering besluit tot het directe bestuur (direkte rol - direct rule) van N.-Ierland door M. Whitelaw, staatssecretaris voor N.-Ierland benoemd.

- Na 2 weken onderhandelen komen de ministers van landbouw van de E.E.G. tot een akkoord over de landbouwpolitiek. Meteen wordt het plan Mansholt van 1968, in sterke mate gewijzigd, aangenomen.

27.3 - 2.4.72

- In Chili wordt een nieuw komplot tegen de regering Allende verijdeld. Het werd op touw gezet door een aantal op rust gestelde officieren in samenwerking met de uiterst rechtse beweging Patria en Libertad.

- Onder sterke druk van het Israëlsische bezettingsleger op de Arabische bevolking, hebben in Cisjordanië gemeentelijke verkiezingen plaats.

- Ondanks het feit dat de akkoorden over Berlijn nog niet bekrachtigd werden, wordt de Berlijnse muur door de DDR-autoriteiten in een gebaar van vredeswil opengesteld voor het bezoek gedurende de paasperiode van de West-Berlijners aan de DDR.

- Labour-leider Wilson vraagt een volksraadpleging over de Britse toetreding tot de E.E.G.

- Nadat de Turkse regering elke onderhandeling over het lot van 3 terdoodveroordeelde studenten had geweigerd worden bij een charge van het leger te Kizildere 9 leden van het Volksbevrijdingsfront en de ontvoerde NAVO-technici gedood.

- Het Z.-Vietnamees bevrijdingsfront zet een groot offensief in ten zuiden van de gedemilitariseerde zone. Na enkele dagen is prak-

tisch gans de provincie Quang Tri onder zijn controle, ondanks de massale Amerikaanse luchtbombardementen.

- Uit protest tegen het rechtstreeks bestuur van N.-Ierland door Engeland verlamt het protestantse bevolkingsdeel door een algemene staking van 48 uur het economische leven van Ulster op initiatief van de protestantse ultra's "Ulster Vanguard" aangevoerd door oud-minister Craig.

3.4 - 9.4.72

- Erkenning van Bangladesh door de VS.

- De Marokkaanse oppositie weigert deel te nemen aan de nieuwe vormen regering na 5 maanden onderhandelingen met koning Hassan.

- Het offensief van het Bevrijdingsfront N-Z-Vietnam breidt zich uit tot 3 fronten: het zuiden van de gedemilitariseerde zone, de Hoogvlakten en de streek van Saigon. De VS besluiten officieel tot de hervatting van de bombardementen op N-Vietnam.

- Drie weken na de bekendmaking van het plan Hoessein voor een Jordaanse federatie, beslist de Egyptische president Sadate een verbod van alle betrekkingen met Jordanië.

- Gebruik makend van de beroering rond de geïsoleerde aktie van de onvoering van 3 NAVO-technici vraagt de Turkse president Sunay voor onbepaalde tijd speciale voorwaarden voor de regering Erim om het "extremisme" zonder instemming van het parlement te kunnen bestrijden. De 4 voornaamste politieke partijen weigeren deze toe te kennen.

- In de Argentijnse steden Mendoza en San-Juan hebben gedurende verschillende dagen bloedige onlusten plaats bij treffen tussen de bevolking en het leger. Direkte aanleiding hiertoe, is de verhoging met meer dan 100 t.h. van de electriciteitsarieven in een periode van versnelde aftakeling van de koopkracht. President Lanusse wordt verplicht de verhogingen te annuleren.

- Cheikh Rachid Karume, president van de Revolutionaire Raad van Zanzibar en vice-president van Tanzanië wordt door politieke tegenstanders vermoord.

- Sovjetpremier Kosygin besluit zijn bezoek aan Irak met de ondertekening van een vriendschaps- en samenwerkingsverdrag met Irak.

10.4 - 16.4.72

- Ondertekening te Londen, Moskou en Washington door 47 landen van het verdrag op het verbod van biologische wapens, dat in december 11. door de 26e Algemene UNO-vergadering werd aangenomen. Dit akkoord is het eerste dat een werkl

Dit akkoord is het eerste dat een werkelijke ontwapening voorziet.

- In Rosario en Buenos-Aires worden achtereenvolgens generaal Sanchez en de ontvoerde Fiat-directeur Sallustro door het Trotskistische Revolutionaire Volksleger gedood. Tegenover een eventuele reaktie van uiterst rechtse legerkringen krijgt president Lanusse in zijn afkeuring van deze gewelddaden de steun van de arbeidersvakbonden.

- Adjunkt-Labourleider Roy Jenkins neemt ontslag uit zijn functie en verlaat het travaillistische schaduwkabinet samen met andere pro-europeanen, als protest tegen de houding van Labour t.o.v. de Engelse toetreding tot de E.E.G.

- Het offensief van het Bevrijdingsfront breidt zich uit tot gans Z.-Vietnam. De VS moeten steeds op grotere schaal het regeringsleger met massale bombardementen ondersteunen terwijl de stopzetting van de terugtrekking van Amerikaanse troepen na 1 mei wordt overwogen. De herhaalde oproep van N.-Vietnam en de Voorlopige Revolutionaire Regering van Z.-Vietnam voor een onmiddellijke hervatting van de onderhandelingen te Parijs, hierin bijgetreden door de Franse regering, worden door de VS afgewezen.

- De eskalatie wordt verdergezet met bombardementen op Hanoi en Haiphong.

- Opening door president Allende te Santiago van de 3e zitting van de UNO-konferentie voor handel en ontwikkeling (UNCTAD). De vooravond van de opening heeft een betoging plaats tegen de regering Allende, georganiseerd door de Chileense rechterzijde, waaraan 200.000 personen (vooral de middenklassen) deelnemen.

- Te Montevideo vallen 12 doden bij aanvallen van de Tupamaros op de repressie-strijdkrachten. Als gevolg hiervan krijgt de Uruguaysse regering van het parlement de toelating de "interne staat van oorlog" af te kondigen.

VRIJE MENING

Misschien zijn er nog steeds naïeve zielen die ervan overtuigd zijn dat de inzet van de tweede wereldoorlog is geweest strijd tegen fascisme en terreur, vóór vrijheid, en dat deze strijd is gewonnen.

Wie Vietnam nog niet voldoende overtuigend mocht vinden kan ook terecht in Spanje, Portugal en Griekenland. Om van een paar andere landen te zwijgen.

Men kan ook veel dichterbij huis terecht.
In eigen land en vlak over de grens.

ZO MAAR EEN BERICHT

Volgens een persbericht zou een groep Volksuniejongeren willen deelnemen aan de Vietnammanifestatie van 6 mei.

Een vrije, persoonlijke beslissing die hen door de V.M.O. wordt betwist. En waarbij zelfs wordt bedreigd: "ze zullen op een passende wijze worden onthaald."

Men hoort zo'n bericht met gemengde gevoelens. Gloeiende verontwaardiging over de mateloos domme verwaandheid waarmee sommige lui - in casu de V.M.O. - zich durven veroorloven de gewetensbeslissing van iemand anders te beoordelen en zelfs te verhinderen. En ook even - men vergeve het ons - een glimlach bij de gedachte dat je jezelf V.U.-jongeren ziet verdedigen.

Het doet heel even vreemd aan, en het zou dat niet eens moeten zijn. Waar mensen in hun vrije meningsuiting worden bedreigd moeten ze worden beschermd, verdedigd worden.

En dat moeten ook diegenen doen die voor een hele boel andere zaken met hen van mening verschillen!

ONHEILSPELLEND

Als een bedreiging van persoonlijke meningsuiting komt uit de hoek van de V.M.O. dan hoeft men daarvoor nog niet zo bang te zijn. En zich zeker niet te verwonderen.

Erger is het wanneer, hoe langer hoe meer, ook de overheid alles wat naar levende, positieve democratie kan zwemen - en

dan hoeft het nog niet persé links te zijn! - zoveel mogelijk de kop indrukt.

Een onheilspellend voorbeeld hiervan is West-Duitsland - al kraait er liefst geen haan over.

Op 28 januari van dit jaar hebben de ministers-presidenten van de deelstaten een verklaring gepubliceerd waardoor het mogelijk wordt mensen van wie de opvatting in strijd wordt geacht met de grondwet en dus met de democratische orde, uit overheidsbetrekkingen te weren.

Ogenscheinlijk zit er iets in. De aanleiding is echter duidelijk: het optreden van de Rote Armee Fraktion, beter gekend onder de naam Baader-Meinhof-groep. En dan nog meer bepaald: daarin aanleiding zoeken voor het verwijderen van doodgewone actieve linkse, progressistische mensen.

Zeer terecht schrijft Wolfgang Abendroth dat men nooit dergelijk besluit heeft overwogen toen de NPD omhoogkwam! En het masker is definitief afgerukt toen men niet alleen weigerde ERNEST MANDEL tot lector te benoemen, doch hem zelfs de toegang tot de Duitse Bondsrepubliek weigerde!

Misschien lijkt het aanknopingspunt tussen beide, zozeer uiteenlopende voorvallen U ver gezocht.

Ik meen van niet.

Ik meen dat we mensen waarmee we het politiek soms grondig oneens zijn, moeten kunnen verdedigen als ze het voorwerp uitmaken van een heksenjacht!

Van waar die heksenjacht ook komt.

Dit is echter geen eenvoudige opdracht: het vergt een bestendig, kritisch zelfonderzoek én een actief meeleven met de politieke bedrijvigheid in binnen- en buitenland.

Soms een bijna onbegonnen taak, vooral daar de officiële berichtgeving op dit vlak zéér te wensen overlaat.

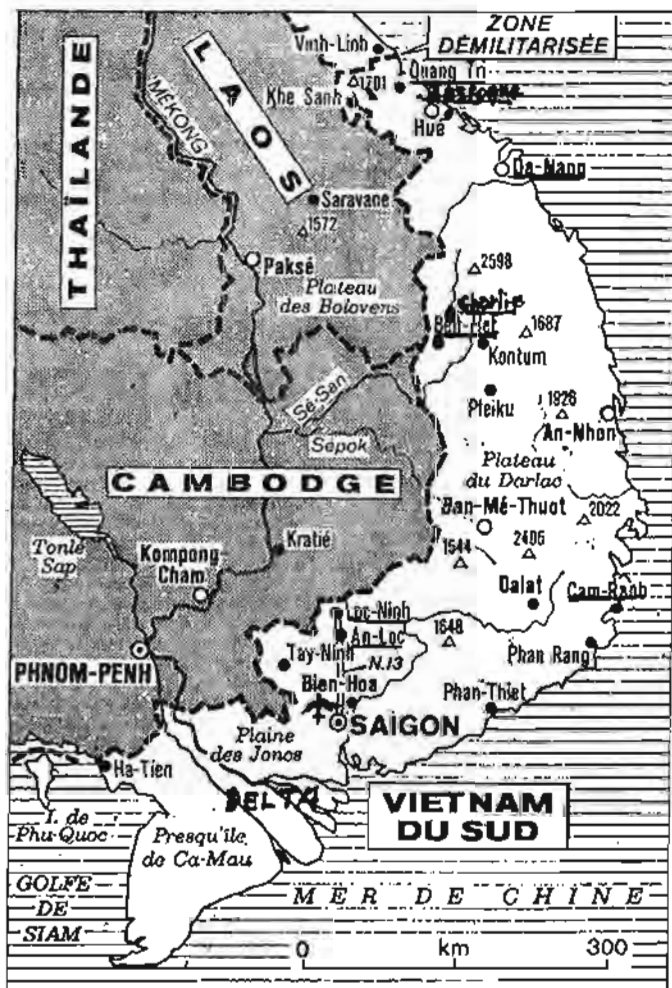
Het is echter levensnoodzaak. Laten we ons herinneren dat het ook in Duitsland begonnen is met terreur op straat, dat de ambtenarenwetten in de Republiek van Weimar eerst golden voor de kommunisten, toen voor de sociaal democraten.

De rest is gekend.

Janine De Rop.

OP DE UITKIJK

INDOCHINA

tellen door andere personen die niet bij de oorlog betrokken zijn. Het is net alsof je voor een beetje in de ellende wordt geworpen. Een bom wordt dan niet meer de combinatie van de letters b, o en m maar de gemoedsgesteldheid van een man die daar voor ons stond. Hij belooft de woorden met een dosis realiteit die slechts hij die er aanwezig was kan kennen. Wij, Westelingen kunnen slechts onze kranten lezen en pogen de dingen die daarin voorkomen wat samen te brengen om tot een beeld te komen van de ellende en het strijdgevoel.

Op dertig maart werd een Vietnamees offensief in Zuid-Vietnam ingezet. In de vroege morgen van deze bewuste dag werden vier belangrijke bases in de meest noordelijke provincie Quang Tri aangevallen.

In minder dan 24 uur vallen ze in handen van de kommunistische strijdkrachten. Andere acties volgen in de Hoogvlakte van Kontum en de sektor Tay Ninh, dichtbij de Kamboodjaanse grens.

Onmiddellijk werd duidelijk dat het hier het belangrijkste kommunistische offensief betrof sinds het begin van de Vietnamisatiepolitiek en de vredesbesprekingen te Parijs. Deze beide laatste initiatieven vormden de reactie op het tweede grote kommunistisch offensief van 1968, het zogenaamde Têt-offensief, (het eerste kommunistische offensief dateert van 1964-65 en werd gevolgd door het zenden van een Amerikaans expeditieleger.)

De onwil van de V.S. delegatie te Parijs om de aldaar gevoerde vredesbesprekingen een reële inhoud te geven culmineerde in een eenvoudige unilaterale opheffing ervan.

Deze daad die blijk geeft van de eigenwaan van de V.S. leiders wat betreft hun sterkte op internationaal diplomatiek vlak en de succesrijkheid van hun Vietnamisatiepolitiek kreeg met het inzetten van dit offensief een zware deuk, temeer daar de kommunistische strijdkrachten op alle fronten zware slagen aan de vijand toebrengden. In slechts twee dagen bewezen de Vietnamese vrijheidsstrijders de volheid van het van het opgebouwde Vietnamisatiesysteem, en de afhankelijkheid van de Zuidelijke troepen van de V.S. lucht- en zee-macht, (op 1 april maken telegrams in Saigon melding van de ernst en de belangrijkheid van de terugtrekking van de beste grote zuidelijke eenheid, de Eerste Divisie. Deze bevindt zich na 48 uren strijd teruggedreven tot bij de stad Quang Tri. Op 2 april is het duidelijk dat de ganse provincie verloren is aan de Vrijheidsstrijders.)

De Zuidelijke troepen houden slechts daar stand waar massale steun wordt verleend door de V.S. luchtmacht.

Het mislukken van de Vietnamisatiepolitiek moet a.h.w. leiden tot een verhoogde V.S.-interventie, wat dan ook wordt bevestigd door een verdubbeling van de zee- en luchtmacht in Vietnam door de V.S. Naast deze wijziging in het V.S. potentieel worden tevens de militaire objectieven tot de steden Hanoi en Haiphong uitgebreid. Zelfs wordt door defensiesekretaris Laird verklaard, dat geen enkel gebied van Noord-Vietnam veilig is voor de V.S. bombardementen zolang het kommunistische offensief duurt. Nixon heeft de wijzer in de tijd teruggedraaid, en met uiteraard weinig originaliteit. Hij heeft niet veel bijgeleerd sinds de val van Johnson, die de presidentiële verkiezingen verloor wegens zijn escalatie-politiek in Vietnam. Niet alleen dit zuiver carriëristisch aspect vervaagd in de ogen van Nixon, maar tevens een studie van 47 V.S. onderzoekers in 1966 opgesteld.

Zij kwamen tot het besluit dat de bombardementen op Noord-Vietnam hebben bijgedragen tot een vergrote steun vanwege de bevolking aan het Kommunistische regime en de ontwikkeling van een patriottisch en nationalistisch élan.

PACIFIKATIE, VIETNAMISATIE, DESOLATIE.

"A deux heures du matin, deux heures et demi du dimanche les Etats Unis ont envoyés des centaines de bombardiers tactiques et une vingtaine de bombardiers géants B-52 pour lanver des bombes sur la ville (...) de Haiphong. A sept heures après l'attaque de Haiphong, à neuf heures trente, ils ont lancé des attaques contre Hanoi, la capitale de la république démocratique du Vietnam."

Dit is een uittreksel uit de spreekbeurt gehouden te Gent door een lid van de Noord-Vietnamese vredesdelegatie te Parijs.

Deze woorden uit de mond van een inwoner van Noord-Vietnam horen is veel aangrijpende dan ze te horen ver-

Het Kommunistisch offensief vertoont een bepaald aantal kenmerken die op Generaal Giap terug te voeren zijn. Een eerste van deze is de multipolaire strategie die er in bestaat de vijand zoveel mogelijk te verspreiden. Door een belangrijk deel van de troepen naar een in het oog springend objectief te richten (bvb. Quang Tri) worden grote vijandelijke troepeneenheden aangetrokken. Niet het belangrijkste deel van de troepen werden naar voornamelijk objectief gestuurd zodat het mogelijk blijft ze op andere punten in te zetten. (bvb. Kontum, de drie Grenzstreek, Tay Ninh en de Delta).

Het tweede principe is de offensieve terugtrekking. Iedere defensieve terugtrekking wordt een sprong voorwaarts daar ieder veroverd punt ogenblikkelijk wordt omgevormd in een tref van ondergrondse gangen en verdedigingsnesten. In deze optiek moeten we ook onze aandacht richten op de stelselmatige politieke opleiding die aan de gebeurlijke plaatselijke bevolking wordt verstrekt, dit met de bedoeling een politieke infrastructuur op te bouwen. Wat bvb. heel goed mogelijk zou zijn in de Delta-streek, of in het veroverde gebied benoorden de stad Quang Tri.

Deze laatste aktiviteit die op korte termijn ondergeschikt is aan de militaire infrastructuur wint zeker aan belang op lange termijn.

Allerz Goodman besluit al: Inderdaad, het blijkt dat de organisatie van een kaderstructuur en de steun aan krachtige lokale leidingen de sleutel zal zijn van de Vietcong wanneer Zuid-Vietnam vredesvoorwaarden bereikt. De uiteindelijke overwinning zal behaald worden door diegene die zich voor de vrede organiseert en niet door diegene die oorlog wint. (Trouwens hebben de V.S. ook daarvoor een vernietigingsprogramma ontwikkeld dat ze het 'Phoenix program' heten.) (zfr. p. 157, 'At war with Asia', Norman Chomsky).

Het derde principe wordt zo omschreven: "Le cours l'exporte sur le long, le cours nombreux l'exporte sur le nombreux." Volgens Giap steunt de superioriteit van het Rode leger minder op de getalsterkte dan op de strategische positie van de tegenstanders. De 'korte', die zich aan de bodem vastbecht en de permanente mobiele bases steunt, haalt het op de 'lange', die zich ver van zijn militaire steunpunt waagt. (bvb. Thieu in Dong Ha of Kontum).

Bij deze principes is de reactie van de bevolking niet weg te denken, daar ze voor een groot deel de uitkomst van het huidige offensief bepaalt. Wanneer de stedelijke en de buitenstedelijke bevolking passief of zelfs vijandig blijft t.o.v. de vrijheidsstrijders, zoals zich voordeed gedurende het Tet-offensief, dan zal het offensief slechts voordelen opleveren voor het voeren van de vredebesprekingen te Parijs. In het andere geval, waar er wel steun komt uit de velden, wordt de oorlogsrevolutie bestemd voor de 'nabije' toekomst.

Het nieuwe element in de strategie van Giap is het gebruik van zwaar en modern materiaal - nieuwe typen 'Sam' raketten, kanonnen met ultra-snelle vuurkapaciteit, het gebruik van Mig toestellen.

Volgens generaal Giap is het gebruik van dergelijke wapens noodzakelijk voor de definitieve liquidatie van de vijand. Dit werd eveneens door Giap toegepast in de oorlog tegen de Franzen met het gekende gevolg (niettemin heeft deze laatste fase, als we dat zo mogen heten, drie jaar geduurd). Het gekozen tijdstip voor de start van het offensief wordt bepaald door wat genoemd wordt, het 'voordeligste moment' (Ho Chi Minh). Zowel op het gevechterein als op internationaal diplomatiek vlak leek de situatie voor de Vietnamsen gunstig: (a) het Zuid-Vietnamses leger is erg verzwakt door de terugtrekking van de V.S. troepen; (b) Ni-

kon kan zich om verkenningsredenen niet permitteren om troepen naar de Vietnamese gevechtscorrees te sturen; (c) het bezoek van Moskou verhindert de V.S. president strategische maatregelen die de belangrijke besprekingen kan kelderden; (d) tenslotte de op gang zijnde Salt besprekingen en de ontspanning in Europa, enz. Ieek de reactie van de Russische autoriteiten eerder gematigd en niet in verhouding met de brutaliteit van de bombardementen, maar wanneer Laird zich toestaat uitpraken te doen als de in zijn tekst vermeldde, en op latere datum het leggen van mijnen in de haven Harphong niet uitsluit, dan lijkt het de Russische regering wel wat de har te worden. Een koude ontvangst in Moskou lijkt niet uitgesloten, en een toevlucht wat betreft het Vietnamese konflikt vanwege de Russen is niet hun kommunikaties zeker uitgesloten. De nationale reactie van de anti-oorlogsmilitanten in de V.S. komt eerder traag op gang. Lokale protestakties werden weliswaar steeds ontwikkeld, maar ze blijven beperkt tot de universiteitskampussen.

Zoals bvb. Harvard University, de universiteit van Maryland, de Columbia University, de Princeton university en scholen in de stad Ithaca. De akties stueren zich tusschen De akties stueren zich tussen geweldloze demonstraties, sporadische schermutelingen en gewelddadige confrontatie met de orde-strijdkrachten, (al of niet met huzetting van officiële gebouwen). Het betreft voornamelijk studenten met hier en daar een prof of schoolhoofd. Het getal van de gemobiliseerde studenten schommelt tussen 2000 en 300, respectievelijk in Harvard University en Ithaca.

Ook kwam er reactie van verschillende politieke figuren als McGovern, Muskie, Humphrey, E. Kennedy en Mansfield, hoewel ze eerder gematigd blijven in hun kritieken. Muschann zijn ze wel een beetje sprakeloos tegenover de officiële argumentatie dat de Noord-Vietnamsen Zuid-Vietnam zijn binnengedrongen.

Wat dit laatste betreft is het duidelijk dat een door de V.S. gekreerde onrechtvaardige situatie door hen als juist wordt bestempeld en dat ook moet verdedigd worden tegen deze imperialisten die steeds maar willen veroveren. (Er werd hoofdzakelijk gestemd op informatie verschaffen in Le Monde, The New York Times, Le Nouvel Observateur en Le Monde Diplomatique.)

Jo De Schuyter

TE ZOT OM LOS TE LOPEN

Theo Lefèvre was op 14 april te gast bij de RTB. Toen een journalist hem terloops vroeg wat zijn mening was over de gebeurtenissen in Indochina antwoordde Theo :

"Ik oordeel alleen op basis van informatie. De Amerikaanse pers publiceert alles desbetreffende - zelfs tegenstrijdige berichten - terwijl Noord-Vietnam hoegenaamd niets loslaat. Dit is misschien niet sympathiek, maar ik wil geen demagoog zijn..."

Zou Theo dan zo naïf zijn ?

Niets erger dan een ziende die niet wil zien of iemand die domweg van de informatie van anderen geen steek wil geloven...

En...zo'n man noemt zich Kristen-Demokraat !

Meester J. Madrilène, een Spaans advocaat werd te Madrid aangehouden voor illegale propaganda... De man is advocaat van de familie van een bouwvakarbeider die vorig jaar in de rug neergeschoten werd terwijl hij trakten verdeelde en voert een actie voor de opening van een officieel onderzoek... Propaganda tegen het regime zeggen de Franquisten. Honderdvijftig advocaten van de Balie van Madrid hebben nu een oproep gedaan voor zijn onmiddellijke invrijheidstelling.

In het kader van het Franse referendum heeft Mevr. S. Troisier, volksvertegenwoordiger van de U.D.R. zich langs de TV tot de Franse vrouwen gericht. Weigeren aan de stemming deel te nemen zou volgens deze dame "de weigering aan het geluk betekenen".

Het zou de haat tegen de liefde zijn.. in één woord, zegde Mevr. Troisier, het is de verwezenlijking van het kommunistische programma wat - wil zeggen het negeren van twee duizend jaar christelijke beschaving. Dat in naam van deze christelijke beschaving enkele miljoenen mensen

werden kapot gemaakt tijdens de twee wereldoorlogen of dat enkele miljoenen mensen van honger krepere - zegen van het kolonialisme - schijnt deze zeer geleerde persoonlijkheid niet te weten...

Het Komitee voor het ja gaf in hogergenoemde campagne zowat een slordige 150 miljoen Bfr. uit alleen voor betaalde publiciteit in dag-, weekbladen en commerciële radiouitzendingen...

De politie van Parijs komt bekend te maken dat zij, in drie maand tijd, meer dan 12.000 prostituees interpelleerde...

De pers heeft bekend gemaakt dat de regering van Londen, als naar gewoonte, volledig de zienswijze van Nixon ondersteunt inzake Vietnam en dus alle schuld op Hanoi werpt. Londen protesteerde ook niet tegen het feit dat een Engels schip "de King Crosse" getroffen werd.

Uit een communiqué van het Staatsdepartement : zo er werkelijk schade werd toegebracht aan buitenlandse handelsschepen bij het bombardement van Haiphong zou dit wel het gevolg kunnen zijn het afweergeschut en van vergissingen van de Noord-Vietnamezen...

De Portugese regering heeft protest aangetekend bij de Verenigde Naties omdat een missie van deze instelling een bezoek bracht aan de bevrijde gebieden van Guinea-Bissau. Het waren navelingen zegt Lissabon want de missie draaide alleen maar rond in de bossen van Guinea.

Wanneer we de ploeg van Pompidou moeten geloven is Frankrijk het model van de democratie. Dit is tijdens het recente referendum buitengewoon goed naar voor gekomen. De voorstanders van "Ja" kregen niet alleen driemaal meer zendtijd dan hun tegenstrevers maar Pompidou opende en besloot persoonlijk in twee lange toespraken de campagne. Intussen kwamen de "accolieten" ook een tiental maal meer op het scherm in de nieuwsberichten en... ontvingen alle kiezers - op de kosten van de gemeenschap - een persoonlijke brief van de President... Diezelfde mensen huilen intussen maar over de "anderen" die geen democraten zijn...

Recente berichten leren ons dat voortaan de Amerikaanse militairen

hun verlof niet meer in Formosa zullen doorbrengen. Sinds 1965 waren er ieder jaar een goede 50.000 die aldaar in verlof mochten. Terzelfdertijd vernemen we dat de militaire uitgaven 50,8 t.h. bedragen van de kredieten, de sociale zaken 14,6 t.h. en openbare investeringen 11,9 t.h....

Er wordt ons steeds maar verteld dat, dank zij de E.E.G., de grenzen zullen openstaan voor ieder. Prof. Mandel mag echter niet naar Berlijn. Bernadette Devlin werd, zoals tevens 250 Britse Syndikalisten, die een Kongres te Calais moesten bijwonen, in Frankrijk niet binnengelaten...

Frans Novak, de rechterhand van Eichmann, waarover we het hier vorige maal hadden is eindelijk, na een hele reeks processen tot zeven jaar oordeeld.

De beschuldigde die beweerde niets af te weten betreffende de bestemming van de aangehouden joden heeft... beroep aangetekend...

General Motors, Ford, Chrysler, Internationaal Harvester en Volvo hebben in de V.S. een nieuw uitstel gevraagd voor wat de verbetering van de auto's betreft inzake luchtvervuiling.

Hogergenoemde beweren niet in staat te zijn tegen 1975 de door het Congres voorziene normen - de verplichting de schadelijke gassen met 90 t.h. te verminderen - te kunnen verwezenlijken. Wedden dat ze nog een jaartje bijkrijgen zodat het 1976 zal worden...

In Italië kunnen de kandidaten in de kiescampagne zich voor 50.000 lire verzekeren tegen de nefaste gevolgen van de kiescampagne gaande van agressie over "indigeste" tengevolge van overdadige eetmalen tot het gebruik van stimulerende middelen. Voor een premie gaande van 25.000 tot 2 miljoen lire kunnen de kandidaten zich eveneens verzekeren tegen een mogelijke niet herkiezing...

Drie Amerikaanse adviseurs zitten in de omgeving van Loc Ninh omsingeld met troepen van Saigon. Na veel moeilijkheden kwam een Amerikaanse helikopter hun ter hulp, beschermd door een armada gevechtsvliegtuigen. De piloot vertelde dat, om hem toe te laten de Amerikanen op te laden, tientallen Vietnamese soldaten, die zich aan de benen van de Amerikanen vastkleefden moesten K.O. geslagen worden...

MIDDEN - OOSTEN

DE "VERKIEZINGEN" IN CISJORDANIE, EEN STAP NAAR DE "VREDE" ...

In ons vorig artikel wezen we op het groot belang van de verkiezingen in Cisjordanië, het door Israël bezette deel van Jordanië.

Deze verkiezingen werden beschreven als een groot succes voor Israël. Daar waar zij een opkomst verwachtten van rond de 50 t.h. is dit 84 t.h. geworden.

De Zionisten hebben alles echter laten verlopen volgens de Jordaanse wetgeving. In het kader van de "niet inmenging" van de "zo groot mogelijke vrijheid voor de plaatselijke bevolking". Dat betekent echter dat slechts 14 t.h. van de bevolking stemgerechtigd was, en dan nog het meest welstellende deel natuurlijk. Het is juist dit deel dat meer te vrezen heeft van de Palestijnen dan van Israël.

Uiterlijk is alles vlot en normaal verlopen. Geen militaire dwang, geen speciaal ingelegde legerkamions, enz. Maar al wie ging stemmen kreeg een stempeltje op zijn identiteitskaart en een hardnekkig gerucht deed de ronde dat al diegenen die geen stempeltje hadden aan allerlei vormen van repressie zouden blootstaan, zoals bijvoorbeeld verlies van werk.

Vandaar de talrijke opkomst.

Vóór de verkiezingen hadden verschillende belangrijke kandidaten zich terug getrokken. De reactie van Israël was een ultimatum : ofwel zetten de kandidaten zich in ofwel plaatsen de Israëli zelf hun mannetjes. De Cisjordaniërs hebben dan maar de minst slechte oplossing gekozen.

Zulke verkiezingen democratisch noemen getuigt van een grote verbeeldingskracht. Dat niets gewijzigd is in de politieke toestand van het gebied zal dus wel niemand verwonderen.

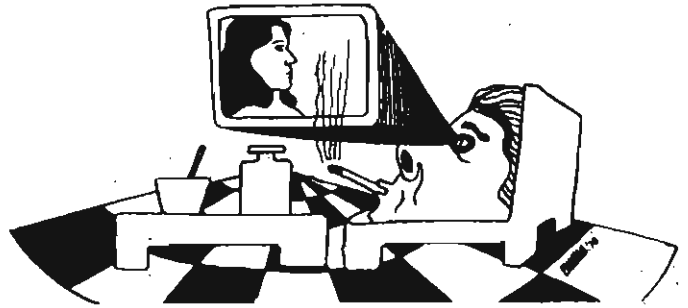
De publieke opinie in Israël heeft dit "succes" echter als een goedkeuring ervaren, een aanmoediging van de annexatie politiek. De Zionisten hebben nu "officiële" en "representatieve" gesprekspartners om over de toekomst van het bezette gebied te onderhandelen.

Alles schijnt er op te wijzen dat de Israëli bereid zijn met Hoessein een verdrag te sluiten. De enige fout van de Jordaanse koning is geweest dat hij in zijn plan duidelijke grenzen heeft bepaald. De Israëli willen zelf hun grenzen trekken, wat ze binnenkort wel zullen doen. Wanneer dat gebeurd zal zijn is het verdrag met Jordanië virtueel afgesloten.

De crisis in het Midden Oosten evolueert dus stilaan in de richting van een vrede tussen de Zionisten en de Arabische burgerij. Dat is echter een vrede die onaanvaardbaar is daar ze een staakt het vuren betekent zonder sociale rechtvaardigheid.

Een verdrag tussen Israël en Jordanië kan en mag slechts het begin zijn van een nieuwe strijd.

De verkiezingen in Cisjordanië zijn dus wel een stap, maar dan een stap achteruit.

VOOR LUIGALGLEZERS

VERLOF IN SPANJE!!

De Spaanse ministerraad bracht het minimumdagloon op 110 fr. Nog ongeveer 645.000 arbeiders in Spanje komen niet boven het minimumloon uit.

First National City Bank

(Belgium) n.v.

een grote belgische naam

EN!
OF!

CENTRUM VOOR UNO-RECHT

EEN ONGELIJKE STRIJD : DE VERENIGDE NATIES T.O.V. HET DRUGPROBLEEM.

“L’abus des stupéfiants a pris les proportions d’une épidémie. Il est devenu une menace pratiquement universelle (...). A une époque où les hommes et les femmes, et particulièrement les jeunes ont désespérément besoin d’avoir le plein usage de leurs facultés pour faire face aux problèmes complexes de notre société, notre organisation a le devoir d’être à l’avantgarde de l’action menée pour limiter et éliminer le fléau de la toxicomanie par tous les moyens disponibles (...)

(U THANT, Boodschap tot de 2e buitengewone zitting van de VN-drugcommissie, 28 sept. - 3 oct. 1970).

1) Het drugprobleem is een aktueel probleem. In de meeste kranten leest men bijna dagelijks ophefmakende verhalen over de inbeslagname van aanzienlijke hoeveelheden verdovende middelen. Hoge kringen en geheime diensten schijnen volgens sommige berichten, direkt of indirekt, bij de internationale drughandel betrokken te zijn. Zowel de zaak “Delouette” als de zaak van de Iraanse prins, behorende tot het gevolg van de Sjah van Iran, hebben in dit verband heel wat opschudding veroorzaakt. Verscheidene belangrijke inbeslagnemingen in de omgeving van Marseille, deden eveneens heel wat inkt vloeien. De ontdekking van 425 kg ruwe heroïne aan boord van de “Caprice-des-Temps” in deze streek, door een aantal Franse douaniers, rondde deze reeks voorlopig, op sensationele wijze af.

2) Ver van deze dikwijls oppervlakkige informatie, die soms een verkeerde inwerking resorteert, door aan het drugprobleem óf te veel aandacht te schenken of het te eenzijdig te belichten, vallen er gelukkig ook diepgaanderreacties te noteren. Zo organiseerde de ULB van 15 tot 18 maar jgl. een congres gewijd aan de “GRENZEN DER REPRESSIE” waarbij het vraagstuk der verdovende middelen een ruime plaats toebedeeld kreeg.

Van 20 tot 24 maart organiseert de RAAD VAN EUROPA, in samenwerking met de WERELDGEZONDHEIDSORGANISATIE (WHO), een conferentie te Straatsburg gewijd aan het vraagstuk der verdovende middelen. Hierbij wordt de nadruk gelegd op de noodzaak een gezamenlijke internationale preventie- en behandelingspolitiek te definiëren.

Het drugprobleem is inderdaad een probleem met internationale dimensies. Een uitgelezen werkterrein dus voor de Verenigde Naties.

Op zijn 50e zitting besliste de Economische en Sociale Raad van de Wereldorganisatie (ECOSOC) in deze optiek een conferentie van gevolmachtigden samen te roepen, om

het “Enkelvoudig Verdrag inzake Verdovende Middelen” opgesteld te New York op 30 maart 1961, te wijzigen (Res. E/RES/1577 (L)).

Tijdens zijn daaropvolgende bijeenkomst besliste dan de ECOSOC dat deze conferentie zou doorgaan te Genève van 6 tot 24 maart 1972 (Res. E/5063). Op verzoek van de ECOSOC zal de Commissie der Verdovende Middelen der Verenigde Naties tijdens zijn volgende zitting ontwerpen tot amendering van het Enkelvoudig Verdrag ter studie nemen. Voorlopig kunnen we de uitslag van deze besprekingen nog niet bepalen. Het belang van een dergelijke initiatief en de overbeladen aktualisering van de globale drugproblematiek vormen echter een geschikt kader, om de bij het ruime publiek onbekende, doch nooit afgelaten strijd, gevoerd door de UNO tegen het modieuze, doch complexe en dramatische probleem der verdovende middelen, nader toe te lichten voor de lezers van Vrede.

3) OVERZICHT VAN DE DRUGBESTRIJDING VOOR DE OPRICHTING DER VERENIGDE NATIES.

Het drugprobleem is een zeer oud probleem. De toxicomanie werd oorspronkelijk beschouwd als een binnenlandse aangelegenheid vatbaar voor louter nationale oplossingen. Reeds vanaf het begin van de eerste helft van de XVIIIe eeuw, vaardigde keizer Yong-Tcheng van China een edikt uit, waarbij de verkoop van opium en het openen van daartoe bestemde rookhuizen werden verboden. Omstreeks dezelfde tijd verbood sultan Amurad IV van Turkije het gebruik van opium en stelde de doodstraf op de overtreding van dit verbod. Spoedig echter verkreeg dit probleem internationale dimensies. De ontwikkeling der moderne communicatiemedia en de uitbreiding van de internationale handel, de psychologische nevenverschijnselen van de hooggeïndustrialiseerde maatschappijen en de toenemende productie van actieve geraffineerde alcaloiden en van hun derivaten, door de bewerking van opium en van cocabladeren, alsmede hun stijgend gebruik in de geneeskunde hebben, volgens doctor Herbert L. May, hiertoe in hoofdzaak bijgedragen.

Het gevaar dat aldus bij het begin slechts voor enkele landen scheen te bestaan, bedreigde weldra de gezondheid van de wereldbevolking in haar geheel. Pogingen tot oplossing door bilaterale akkoorden werden gevolgd door plurilaterale inspanningen, die aanvankelijk slechts op regionale schaal toepassing verkregen. Vooral dank zij het initiatief van president Theodoor Roosevelt, kwam in 1909 DE INTERNATIONALE OPIUMCOMMISSIE BIJ EEN TE SHANGAI.

De vertegenwoordigers der deelnemende landen waren niet bekleed met de macht een internationale conventie uit te werken. Zij namen echter een aantal resoluties aan, waarbij de progressieve afschaffing van het opiumschuiven werd aanbevolen en waarbij tevens het gevaar van de toxicomanie, door het gebruik van kunstmatig vervaardigde verdovende middelen, voor de eerste maal door een internationaal organisme werd erkend. De Conferentie van Shanghai was de eerste stap naar de internationale samenwerking in de strijd tegen het gebruik van verdovende middelen.

Deze werd spoedig gevolgd door een tweede initiatief.

Op 1 december 1911 kwam de Internationale Opiumconferentie bijeen te 's Gravenhage, op voorstel van de Verenigde Staten en door toedoen van Nederland. Deze bijeenkomst leidde op 23 januari 1912, tot de Internationale Opiumconventie van Den Haag. Deze conventie omvat een aantal basisprincipes inzake drugsbestrijding die thans nog als basisprincipes gelden. Deze betreffen o.m. : de beperking van de vervaardiging, de verkoop en het gebruik van

de vervaardigde middelen tot exclusief medische - en wet- tige behoeften, de controle van de produktie en de verde- ling van de ruwe opium evenals de geleidelijke opheffing van het gebruik van het roken van opium (art. 9, 1 en 6). Voorts zet deze conventie de deelname aan de internatio- nale strijd tegen de verdoovende middelen om van een mo- rele plicht, tot een verplichting, opgelegd door het interna- tionaal recht. Zij verschuift eveneens het probleem terecht, van het regionaal - naar het internationaal vlak.

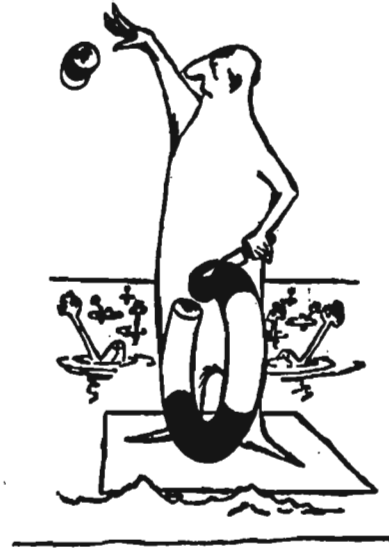
Tenslotte bepaalde de Conventie dat de Regering van Ne- derland zekere functies, van beperkte draagwijdte, zou uit- oefenen en dat de contracterende partijen inlichtingen van statistische en juridische aard zouden uitwisselen.

Vóór de inwerkingtreding van de Conventie van Den Haag brak echter de eerste Wereldoorlog uit. Bij het einde van het Wereldconflict, werd op de Conferentie van Versailles van 1914 erkend dat de internationale controle der Verdo- vende Middelen diende toevertrouwd te worden aan de toekomstige Volkenbond. De Vredesverdragen die op het einde van de eerste Wereldoorlog gesloten werden, bevat- ten overigens een weinig gebruikelijke clause. Hierdoor behoren de Conventies omtrent de controle der verdooven- de middelen tot de conventies, van niet-politieke aard, die de eerste toetredingen registreren.

De Staten die de Vredesverdragen ratificeerden, ratificeer- den immers gelijktijdig de Opiumconventie van Den Haag (simultaan-ratificatie). Mede hierdoor is het groot aantal Staten die de Internationale instrumenten inzake Verdo- vende middelen hebben aanvaard, een kenmerk geworden van deze specifieke taak der internationale administratie.

Op 19 februari 1925 kwam onder auspiciën van de Vol- kenbond opnieuw een Verdrag tot stand te Genève, om- trent de verdoovende middelen. Hierbij werden tevens het PERMANENT CENTRAAL OPIUMCOMITE opgericht en de partijen verzocht dit Comité jaarlijks statistische gege- vens over te leggen betreffende de productie van opium en cocabladeren, de vervaardiging, het gebruik en de stocks van verdoovende middelen, evenals trimestriële verslagen be- treffende de invoer en de uitvoer van deze middelen, w.o. de opium en het cocablade. Het permanent Centraal Opium- comité richtte op zijn beurt een systeem in van invoer- certificaten en van toelatingen tot uitvoer, waarbij elke in- voer of uitvoer werd onderworpen aan de goedkeuring van de regering. De Conventie van Den Haag van 1912 en de Conventie van Genève van 1925 behandelden enkel de opium en zijn voornaamste derivaten, de morfine en de heroïne, en in mindere mate het cocablade en zijn derivaat, de cocaïne, als enige gevaarlijke middelen die een interna- tionale aanpak rechtvaardigen. Doch nieuwe en talrijke ge- fabriceerde drugs, noodzaakten de internationale gemeen- schap, ter bescherming van de internationale Volksgezond- heid het INTERNATIONAAL VERDRAG VAN GENEVE VAN 13 JULI 1931 uit te werken. Deze conventie wil de fabricatie en de distributie der Verdoovende Middelen be- perken en heeft daarom een nieuw internationaal lichaam voorzien : het ORGAAN TOT CONTROLE DER VERDO- VENDE MIDDELEN.

Ook op louter internationaalrechtelijk vlak is deze Con- ventie merkwaardig. Deze zou immers van kracht worden na de ratificatie van 25 landen, w.o. de 5 landen die beho- ren tot de 10 grootste producenten, zoals opgesomd in de conventie. Eens ze van kracht zou zijn geworden, werd deze Conventie tevens van toepassing op de NIET-CONTRAC- TERENDE LANDEN (art. 30). Later, in 1936 werd bovendien de CONVENTIE VAN 1936 AFGESLOTEN, TOT BETEUGELING VAN DE ONWETTIGE HANDEL IN SCHADELIJKE VERDOOVENDE MIDDELEN.

4) CONTROLE DER VERDOOVENDE MIDDELEN ON- DER LEIDING VAN DE ORGANISATIE DER VERE- NIGDE NATIES'

4.1. Daar waar artikel 23,c van het Grondverdrag van de Volkenbond expliciet voorzag in de controletaak van de Volkenbond inzake de akkoorden mbt. verdoovende mid- delen, voorzag de Conferentie van San Francisco geen ge- lijkaardige vermelding in het Handvest. Nochtans hebben de opstellers van het Handvest duidelijk aangetoond dat de problemen inzake samenwerking op het economische, so- ciale, intellectuele en educatieve vlak, en op het gebied der multilaterale coöperatie betreffende de volksgezond- heid, overigens de problematiek van de internationale con- trole der verdoovende middelen impliceert.

De functies van de Volkenbond en van de Internationale Dienst voor Openbare Hygiëne werden overgedragen aan de Verenigde Naties en aan de Wereldgezondheidsorgani- satie (WHO) door het PROTOCOL VAN 11 DECEMBER 1946. In hetzelfde jaar richtte de ECOSOC de Commissie der Verdoovende Middelen op (Narcotic Drugs Commission) en sindsdien bonden de Verenigde Staten onvervaardig de strijd aan met het steeds dreigender drugprobleem, door de voortdurende uitbouw van een stelsel van multilaterale conventies die vnl. onder impuls stonden.

Hier bevindt zich o.i., ondanks de traag vorderende werk- zaamheden, en de soms ontgoochelende resultaten, een te weinig bekend, doch positief facet van de UNO-werking. Een degelijk werkende UNO is, naar onze opvatting, op dit vlak misschien zelfs de enige volwaardige tegenhanger van de internationaal georganiseerde misdadigheid, die op het vlak der verdoovende middelen een bijzondere activi- teit schijnt aan de dag te leggen.

4.2. Evolutie der Verdragen afgesloten onder auspiciën van de Verenigde Naties.

Op 19 november 1948 werd in het "Paleis Chaillot" te Pa- rijs het PROTOCOL VAN PARIJS VAN 1948 ondertekend. Dit werd van kracht op 1 december 1949 en liet de WHO toe elk nieuw verdoovend middel (w.o. synthetische drugs) onder internationale controle te plaatsen, telkens wanneer de Gezondheidsorganisatie van mening was dat een dergel- ijk middel toxicomanie kon veroorzaken, of kon omgezet worden in een middel met dezelfde uitwerking. Aldus wer- den de lacunes in het controlemechanisme van de conven- tie van 1931 opgevangen.

De Conferentie der Verenigde Naties omtrent de opium, die plaatsgreep te New York, in mei-juni 1953, leidde ver-

volgens tot de aanneming van het PROTOCOL MBT. DE OPIUM VAN 1953, dat van kracht werd in februari 1963. Volgens dit Protocol wordt het gebruik en de internationale handel van opium beperkt tot de medische en wetenschappelijke behoeften. Voorts wordt de wettelijke overproductie aan opium op indirecte wijze uitgeschakeld, door de hoeveelheden die door de Staten wettelijk in stock mogen gehouden worden, te beperken. Landbouwers die opium papavers verbouwen, dienen daartoe bijzondere licenties uitgereikt te worden, en de oppervlakte op de welke deze verbouwing toegelaten wordt dient vastgesteld te worden. De procederende Staten dienen bovendien een organisme te voorzien, waarbij de aldus voortgebrachte opium, onmiddellijk na de oogst dient afgeleverd. Slechts Bulgarije, Griekenland, Indië, Iran, Turkije, de USSR en Joegoslavië mogen opium, bestemd tot uitvoer voortbrengen.

Tenslotte neemt de Conferentie van gevolgmachtigden, bijeengeroepen op 24 januari 1961 op de Zetel van de Organisatie, het ENKELVOUDIG VERDRAG BETREFFENDE DE VERDOVENDE MIDDELEN VAN 1961 aan. Dit Verdrag kwam tenslotte tegemoet aan de vraag van de ECOSOC daterend van 1948, gericht tot het Secretariaat van de UNO om een ontwerp van een Enkelvoudig Verdrag uit te werken. Dit Verdrag beantwoordt aan de 3 voornaamste doeleinden van de ECOSOC. Het vereenvoudigt vooreerst de internationale controlebeschikkingen door de fusie van het Centraal Comité en het Controleorganisme. Vervolgens vervangt het de onderscheiden instrumenten tot internationale controle door één Verdrag.

Tenslotte breidt het het controlesysteem uit tot die planten die de grondstoffen der natuurlijke verdovende middelen uitmaken (opium, cannabis en coca). Ondanks deze conventies blijven vele problemen onopgelost. "Enkel een eensgezinde, gigantische, universele actie, die de wortel van het probleem aanpakt, en die zich voortzet tot de meest verwijderde effecten ervan, kan de wereld een kans geven dit vraagstuk te boven te komen.

Toen de H. Carl W.A. Schurmann, de persoonlijke vertegenwoordiger van Secretaris-Generaal U Thant, in november 1971 deze redevoering uitsprak voor de NARCOTIC DRUGS COMMISSION van de UNO was iedereen enthousiast. Toen echter bleek dat bovenvermeld programma 100 miljoen dollar voor vijf jaar en de uitwerking van 160 projecten zou kosten, laaide deze geestdrift spoedig.

Op dit ogenblik kunnen wij enkel hopen dat de Conferentie der Gevolgmachtigden, in vergadering te Genève, slaagt in de opstelling van een rationeel aanpassingsontwerp voor het Enkelvoudig Verdrag.

4.3. UNO-organen belast met de controle der verdovende middelen.

In de V.N zijn een viertal organen belast met de drugcontrole. Het voornaamste lichaam is de COMMISSIE DER VERDOVENDE MIDDELEN. Deze bestaat uit 21 leden, verkozen door de ECOSOC, op zodanige wijze dat de voornaamste landen inzake de vervaardiging van drugs, en de landen in dewelke de toxicomanie en de onwettige handel in verdovende middelen een zwaar probleem uitmaken, op evenredige wijze zijn vertegenwoordigd.

De Commissie heeft tot taak de ECOSOC bij te staan inzake alle vraagstukken ivm. verdovende middelen, verstrekt hem hieromtrent advies en bestudeert eventuele wijzigingen in de internationale drugscontrole. Het PERMANENT CENTRAAL COMITE DER VERDOVENDE MIDDELEN, en het ORGAAN DER VERDOVENDE MIDDELEN zijn nauw verbonden technische organismen, samengesteld uit deskundigen die ter persoonlijke titel zetelen, in tegenstel-

ling met de eerstvermelde instelling.

De acht leden van het Comité bestuderen de statistische gegevens inzake de wettelijke drughandel, verstrekt door de Regeringen. Wanneer het schendingen der Verdragen vaststelt, is het Comité bevoegd zekere semi-judiciële maatregelen te treffen.

Het Controle-organen bestaat uit 4 deskundigen: 2 benoemd door de WHO, 1 door de Commissie en 1 door het Comité. Dit lichaam gaat elk jaar de behoeften aan verdovende middelen der onderscheidene landen na, kan hieromtrent om nadere uitleg verzoeken bij de regeringen en de behoeftenschattingen, met hun instemming aanpassen.

Tenslotte bestaat er in de schoot van de WHO een COMITE VAN DESKUNDIGEN INZAKE VERDOVENDE MIDDELEN DIE DE AFHANKELIJKHEID VEROORZAKEN, dat vooral de farmacologische aspecten van het drugprobleem bestudeert.

Deze vier UNO-organen lijken ons uiterst belangrijk in de strijd tegen het internationale drugprobleem, en hebben inmiddels reeds, door hun onophoudelijk en degelijk werk, de noodzaak van hun bestaan bewezen. De strijd blijft echter ongelijk, wanneer men bedenkt dat 100 miljoen dollar zouden nodig zijn voor een rationele oplossing van het vraagstuk der verdovende middelen, en slechts enkele landen op deze noodkreet gunstig hebben gereageerd zodat de nodige fondsen ontbreken.

Daar waarop sommige punten de unanimiteit tussen de landen tot optimisme stemt, blijken ook hier, sommige politieke vraagstukken, de oplossing van een humanitair probleem ernstig te bemoeilijken.

Ondertussen blijven miljoenen mensenlevens bedreigd, ondanks de "goodwill" van de UNO, "dank zij" het gemis aan internationaal bewustzijn van teveel Staten.

27-3-1972

Y. VAN DE STEEN
Assistent buiten kader
Centrum voor UNO-recht
(V.U.B.)

AANVULLENDE NOTA BIJ "EEN ONGELIJKE STRIJD : DE VERENIGDE NATIES T.O.V. HET DRUGPROBLEEM".

Zoals verwacht, heeft de conferentie der Verenigde Naties die doorging van 6 tot 25 maart een aantal wijzigingen aan de ENKELVOUDIGE CONVENTIE VAN 1961 BETREFFENDE DE VERDOVENDE MIDDELEN aangebracht. Deze wijzigingen houden een aantal elementen in die ons als belangrijk genoeg voorkomen, om de in dit blad gepubliceerde informatie betreffende de strijd van de UNO tegen het drugprobleem aan te vullen.

1. De 96 landen die op de conferentie vertegenwoordigd waren hebben UNANIEM de opsomming van een aantal gemeenplaatsen en vage aanbevelingen, vervat in de SLOTAKTE, ondertekend. Deze slotakte zegt, in zeer algemene bewoordingen, dat de toxicomanie zeer dikwijls wortelt in een ongezonde sociale atmosfeer, dat de fysische en psychologische gezondheid der jongeren door de ontwikkeling van aangepaste activiteiten dient beoordeeld te worden en dat bovendien een aangepaste technische - en financiële hulp aan de ontwikkelingsgebieden zich opdringt, zodat een strikte naleving van het Enkelvoudig Verdrag mogelijk zou worden (o.m. door de uitschakeling van de verbouwing van opiumpapavers).

2. Waar het om minder "platonische" aanbevelingen gaat is het enthousiasme echter geringer. Het PROTOCOL werd aldus slechts door 36 landen op 96 ondertekend. Dit protocol omvat immers de amendementen van 16 artikels van de Conventie. Deze aanpassingen hebben ernstige reserves van verscheidene niet-ondertekende landen uitgelokt. Onder hen bevinden zich vooral Staten van de derde wereld en de landen van de Oosterse hemisfeer. Deze bestempelen de nieuwe bepalingen als een inbreuk op hun nationale soevereiniteit. De vernieuwde artikels versterken inderdaad de macht van het internationaal controleorgaan. Zij beogen vooral de afremming van de produktie der toxische produkten en verlenen het controleorgaan de macht om in kritische gevallen de Algemene Vergadering van de V.N. met dit probleem te vatten. Verschillende andere landen, w.o. Zwitserland, behouden zich het recht voor het Protocol slechts te ondertekenen na raadpleging van de regering. De USSR, Irak en Indië hebben eveneens reserves geformuleerd betreffende zekere amendementen. De nieuwe conventie kan tevens de juridische basis vormen voor de uitlevering, voor die landen die niet door bijzondere verdragen zijn gebonden. De Heer Kwaku Bapui Asante (Ghana), voorzitter der conferentie, wees er bovendien op dat voor maximum 7 artikels door de ondertekenaars reserves mogen geformuleerd worden. De auteurs van het document dringen tevens aan op een aangepaste informatie en waarschuwen voor een "anti-jongeren racisme". Zij bevelen de voorrang voor behandeling en sociale wederaanpassing der toxicomanen aan boven de klassieke repressiemethodes. Het nieuwe Protocol van Genève zal van kracht worden na de ratificatie der amendementen, die de bevoegdheden van het Enkelvoudig Verdrag versterken, door 40 Staten. Wij hopen dan ook dat deze constructieve tekst, binnen de kortst mogelijke tijd, toepasselijk zal worden.

10.4.72

Y. VAN DE STEEN
Centrum voor UNO-recht
(V.U.B.)

AFORISMEN

- De meeste blinddoeken zijn erg doorschijnend.
 - Kerstmis : vreten op aarde met mensen van goede wil.
 - *Men zou het woord **liefdadigheid** moeten vervangen door **'verdomde plicht'**.*
 - **Medalje** : metalen schijf die je meestal slechts langs één kant te zien kunt krijgen. Belangrijk is vooral rekening te houden met de keerzijde.
 - *Door hun vorm rollen nullen gemakkelijker naar voren dan werkelijke cijfers.*
 - Om over na te denken : G(ew)eld.
 - **Het uiteindelijke doel van elke vredesbeweging ? Zichzelf overbodig maken.**
 - *Het merendeel van de politieke redevoeringen is alleen maar een niet te onderschatten bijdrage tot de geestesbezoedeling.*
 - De meeste mensen voegen maar al te graag hun woord bij de daad van een ander.
 - **Vermits de meeste mensen één oog gericht hebben op hun geldbeugel en het andere op hun navel, valt het licht te grijpen waarom zovelen blind zijn voor de problemen van anderen.**
 - De meeste mensen hebben zulk een afkeer van de waarheid dat ze iedere dag opnieuw hun krant lezen.
 - **Slappe koffie wil wel eens op sterke thee gelijken.**
 - *Tot de meest vervelende mannen behoren diegenen die denken dat hun vuist de voorhamer is en het gezicht van een andersdenkende het aambeeld.*
 - In sommige landen bestaan er geestelijke verkeerstekens : het is er verboden bij bepaalde ideeën stil te staan.
- (uit : 'Paren en Onparen', verschijnt in het najaar bij uitgeverij Nijgh & Van Ditmar te 's Gravenhage).

Gerd de Ley

DOKUMENT

HET CHILEENSE VOLKSFRONT

Dat de ogen van de hele wereld konstant op de regering Allende zouden gevestigd zijn is natuurlijk een overdrijving. Maar het is duidelijk dat het Chileens experiment een van de boeiendste en voor de Derde Wereld belangrijkste pogingen betekent om de onderontwikkelingsproblematiek op te lossen.

Graag besteedt "Vrede" dan ook enkele artikels aan het volgen van het wel en het wee van het Chileens Volksfront, dat in het najaar van 1970 op volkomen legale wijze aan de macht geraakte, en sindsdien in heel wat staten als hoopvol voorbeeld geldt voor het doorbreken van neokolonialisme en van de beruchte vicieuze-cirkel-van-de-onderontwikkeling.

Hoopvol, inderdaad, maar op de achtergrond kleeft steeds de onzekerheid of Allende het zal halen. Niet enkel of hij een echt socialisme kan waar maken, maar alleen reeds of hij de zes jaar van zijn ambtstermijn zal kunnen uitdoen. Heel wat recente berichten over Chili zijn immers ongunstig en uitgesproken pessimistisch, vooral wat betreft de economische toestand. En de oppositie laat het er niet bij, maar probeert het Allende zo zuur mogelijk te maken. In dat proberen is niet enkel economische sabotage schering en inslag, maar schijnt rechts ook steeds meer voorliefde te koesteren voor fysiek geweld en reële complotten, waarbij moord op de president niet meer uitgesloten schijnt.

Fysiek geweld wordt echter ook meer en meer gepraktiseerd door uiterst-links, waarvan Allende de laatste maanden meer dan plezier aan heeft beleefd.

Eerst zullen wij een analyse nastreven van de bijna anderhalf jaar lange regeringspraktijk : in hoeverre heeft Allende zijn woord gestand kunnen doen, en zijn verkiezingsprogramma uitgevoerd ?

Dan willen we de belangrijkste problemen aanstippen die zich stellen voor zijn land : zal Allende het halen, en in hoeverre kan er sprake zijn van een écht socialisme ?

De hoofdbrok van anderhalfjaar Volksfrontregering ligt overduidelijk in het economisch vlak, en daartoe zullen we ons in dit eerste artikel beperken.

Chili stond reeds een tiental jaren geleden in de belangstelling van wie meer speciaal de ontwikkeling van nieuwe politieke formaties in derde wereldlanden volgde. Vóór in de jaren '60 geloofden heel wat progressiefdenkenden in het westen dat de kristen-democratie de toekomst voor zich had in Latijns-Amerika, en zou gaan bewijzen dat er tussen kapitalisme en marxisme een derde weg mogelijk was. Precies als anti-marxist lanceerde Eduardo Frei de leuze van een "revolu-

tie in vrijheid", en werd hiermee de eerste kristendemocratische president in Latijns Amerika (1964); in 1967 kreeg Venezuela een ideologisch verwante regering.

Intussen hebben zowel Frei als zijn Venezolaanse kollega Caldera (die normaal aanblijft tot 1973) meer dan grondig ontgoocheld. Na een eerste fase, waarin Frei ernstige inspanningen had geleverd voor gezondheidszorg en analfabetisatie, werd hij echter volkomen de gevangene van het grootkapitaal in zijn streven naar uitbouw van de Chileense economie. De zogeheten "chilenisatie" van bvb. koper draaide uit op versterkte afhankelijkheid van de U.S.A.-monopolies, die nog grotere winsten haalden uit Chili dan in de periode vóór Frei.

Allende, die reeds twee maal kandidaat was geweest voor het presidentschap, kon dan ook in 1970 tegenover het falen van de kristen-demokraten een gedurfd programma van economische socialisatie aanbieden, waarmee hij ongeveer een derde (36 t.h.) van de kiezers wist mee te krijgen.

Reeds na een jaar regering moet men erkennen dat hij zijn plannen om de Chileense economie te verstaatsen eerlijk en doordrijvend heeft uitgevoerd, en bovendien dat deze verstaatsing positief is uitgevallen voor brede bevolkingslagen - zodat een aanzienlijk grotere rechtvaardigheid is verkregen. Of het ook op langere termijn gunstig zal blijven, is een probleem dat we voor een later artikel wegzetten.

Blikvanger in de recente geschiedenis is wel de nationalisatie van de rijke kopervoorraden. Hiervoor vond Allende alle gewenste steun, want ook kristen-demokraten en de twee belangrijkste eigenlijke oppositiepartijen, de Konservatieven (hoofdzakelijk grondbezitters) en de Liberalen (vooral industriëlen), wilden hun land zo mogelijk baas zien over eigen bodemschatten. Deze nationalisatie is dan ook moeilijk als een "linkse" overwinning te bestempelen, en is veelmeer een louter nationalistische zelfaffirmatie ten opzichte van de machtige U.S.A.-firma's die, in het begin van deze eeuw de Chileense mijnrijksdommen van de Britten hadden afgesnoept. Maar de kopernationalisatie zal geboekt blijven als een prestatie van het Volksfront, en zal praktisch zeker niet meer ongedaan kunnen gemaakt worden (daar zelfs rechts Chili er voor stemde).

"El cobre es nuestro", het koper is van ons, staat nu fier te lezen, en om deze "tweede onafhankelijkheid" (na de politieke, toen het land in 1810 Spanje de bons gaf) te vieren, riep het Volksfront de 11e juli uit als een nationale feestdag, feest van de "nationale waardigheid". Dit moet voor de Latina-amerikanen, bij wie het anti-Yankisme sterk ontwikkeld is, een oppeppende gebeurtenis geweest zijn, en heeft Allende in zijn buurlanden een niet gering prestige bezorgd.

Meteen toonde Allende aan vele ontwikkelingslanden een mogelijkheid om volkomen wettelijk in het bezit te raken van de eigen ondergrond, en aldus van de rijke inkomsten van de ertsen. Het schadevergoedingsprobleem werd door Chili radikaal aangepakt : door berekening van investeringen, winsten en naar de U.S.A. afgevloeide profijten (op basis van de boekhouding van de Companies zelf) kreeg Chili te zien hoe Anaconda Copper Co., Kennecott Copper Co. e.a. machtige maatschappijen eigenlijk geen recht op schadevergoeding konden laten gelden, maar integendeel meerdere honderden miljoenen dollars aan de Chileense staat schuldig waren.

De misbruiken waren dan ook zeer evident geweest. In 1969 bvb. kon men berekenen dat Anaconda, die in heel wat landen winstgevend exploitaties bezat, 80 t.h. van haar winst over de hele wereld uit Chili haalde, terwijl ze slechts 17 t.h. van haar investeringen in dat land had gestoken; voor Kennecott was dat 25 t.h. van haar totale winst, en slechts 5 t.h. van haar investeringen (5,6 t.h. precies).

Dergelijke ongezondheden waren voor Chili niet het enige euvel; het land hing financieel grotendeels af van deze firma's,

daar koper het hoofdpakket vormt van de uitvoer.

Op de wereldkoperprijzen had Chili niet het minste vat; nog minder op de "grote" politiek die o.m. koperprijzen kan maken. Zo hadden de States tijdens de Koreaanse oorlog hun troepen van goedkoop koper kunnen voorzien tijdens de Koreaanse strijd en dit op kosten van Chili; in 1951 bvb. verbod een Conventie met Washington aan Chili om koper te verkopen aan socialistische landen; bovendien moest het de koperwinning-belasting verminderen. Reeds in 1952, toen Allende zich voor de eerste keer presidentskandidaat stelde, diende hij een wetsvoorstel in tot nationalisatie van de kopermijnen, dat toen door de rechtsen verworpen werd. Nu, 20 jaar later, is hij er in geslaagd, en voorlopig hebben de U.S.A. de Chileense weigering om schadevergoeding te betalen vrij kalm opgenomen. Ze staan trouwens niet erg sterk in de argumenten, daar Chili wel degelijk een schadevergoeding betaalt aan de maatschappijen Exotica en Andina, die niet op overdreven winsten werden betrappt. Chili had onder Frei van een aantal maatschappijen 51 t.h. van de aandelen opgekocht; nu komt uit dat het daar meer voor betaalde dan de volledige waarde van de betreffende maatschappijen, zoals die in hun boekhouding wordt opgegeven. Van dergelijke praktijken krijgen ze nu de weeromstuit, en Chili staat er sterk door, als de Amerikaanse bedrijven in beroep willen gaan.

De kopermijnnationalisatie heeft, naast veel rekenwerk en juridische inspanningen, bovendien heel wat nieuwe zorgen met zich gebracht : Chili moet de schulden overnemen, die de bedrijven op hun passief hadden op het moment van nationalisatie (in totaal een 700 miljoen dollar). De Amerikaanse staven zijn het "afgebold", hebben in heel wat gevallen ook de geologische kaarten meegenomen, zodat tot nieuwe prospectie moet overgegaan, wil een mijn binnen x maand rendabel blijven door aanboren van nieuwe lagen, die prospectie vereist dure ingenieurs (uit Japan, West-Europa en/of socialistische landen) en geologen.

Sommige mijnen zijn duidelijk verwaarloosd, omdat de Amerikanen de nationalisatie zagen aankomen, en de laatste maanden bvb. zelfs de afvalsteen niet meer wegvoerden, of de voorzieningen voor uitbreiding van een exploitatie achterwege lieten. Bovendien zit Allende o.m. in de maag met onafbroken stakingen in de belangrijkste kopermijn (Chuquicaamata) : de arbeiders verdienen er gemiddeld meer dan andere Chilenen, en de kaders werden in dollars uitbetaald, zodat ze nu vrezen voor hun bevoorrechte posities en welstand. Sabotage van de produktie, vooral door kaders, die uiteraard minder links voelen, komt ook voor.

Kortom, het is niet al goud dat het koper opbrengt. Gelukkig zijn de wereldmarktprijzen naar het eind van '71 licht gestegen, en hebben jonge mijnen de gedaalde produktie van de ex-Amerikaanse mijnen kunnen compenseren, zodat de vooruitzichten voor het financieel resultaat van de nationalisatie niet zó slecht zijn. Toch zal het niet zijn om over naar huis te schrijven : met meer opbrengst dan in 1970, zal Chili minder ontvangen hebben in '71, door de zeer lage prijzen op de wereldmarkt. In politieke termen uitgedrukt een ernstige tegenslag voor Allende, die hier geen vat op heeft.

Met eenzelfde vastberadenheid pakte Allende andere nationalisaties aan. Eind januari van dit jaar nam de regering de Laatste van de 5 in Chili actieve buitenlandse banken over, nadat ze reeds grotendeels de eigen banken in handen had genomen. Dat het meesterschap over de kredietverrichtingen naast de koperinkomsten een troef van eerste rangorde is, hoeft geen betoog.

Ook andere mijnen (steenkool o.m.) en belangrijke nijver-

heidstakken werden reeds genationaliseerd, ofwel is het proces nog in volle gang.

Dit geldt vooral voor de belangrijke cementnijverheid en voor de textiel.

Hier kreeg Allende echter af te rekenen met stevige oppositie, ook van de kristen-demokraten, die een wetsvoorstel hebben ingediend, waardoor elke nationalisatie eerst aan het parlement moet worden voorgelegd.

Daar het Volksfront zowel in volksvertegenwoordiging als in senaat in de minderheid is tegenover een blok Konservatieven-Liberalen-Kristendemokraten (deze laatste vormen de sterkste Chileense partij), zou er van verdere nationalisaties geen spraak meer zijn. Meer nog, het wetsvoorstel zou terugwerkende kracht bezitten tot een aantal maanden terug, zodat zelfs reeds uitvoerende nationalisaties nietig zouden verklaard worden, als de kristen-demokraten hun zin krijgen. Dergelijk gezichtsverlies kan geen regering zich veroorloven, en het is dan ook waarschijnlijk dat Allende in dit geval gebruik zal maken van zijn grondwettelijk vetorecht tegen het wetsvoorstel.

Al deze perikelen wijzen er op, hoe hij voor een aantal wenselijke nationalisaties, waardoor de Staat eindelijk de beschikking zal kunnen krijgen over soliede inkomsten en controle, slechts rekenen kan op het eigen Volksfront, en dus takties moet tewerkgaan, om vooral de kristendemokraten niet steeds voor het hoofd te stoten.

Zij zijn het toch die hem president gemaakt hebben, toen hij slechts over de reeds vermelde 36 t.h. beschikte.

Hij heeft hen nodig wil hij een aantal wetten gestemd krijgen. Tegen hen in kan hij bepaalde doeleinden niet verwezenlijken. Zo is bvb. reeds enkele maanden een strijd aan de gang om de papiernijverheid in handen te krijgen.

De pers en de radiostations zijn zeer vrij gelaten in Chili, zodat men werkelijk alles tegen de regering mag drukken en zeggen, en de rechtse pers roept dan ook druk op tot omverwerpen van het regime, en radikale afbrekende kritiek in radio-toespraken is helemaal niet zeldzaam. Totaal straffeloos kan een regering dat niet laten gebeuren, en het Volksfront heeft gepoogd de Papeleira, die praktisch het monopolie bezit van krantenpapierproduktie en -distributie, te nationaliseren. De kristen-demokraten hebben dit verijdeld, en nu proberen zowel Volksfront als oppositie door aandelenaankoop de Papeleira in handen te krijgen, beide met evidente politieke bedoelingen.

Bij het verzet tegen weer andere nationalisatieplannen heeft de kristen-demokratische e.a. oppositie minder succes geboekt, daar Allende in een aantal gevallen heeft kunnen terugrijpen naar nog vigerende noodwetten, die bijna iedereen vergeten was, maar de handige taktieker en juridisch zeer onderlegde Allende toelaten bedrijven te naasten, die bvb. duidelijk onder hun capaciteit werken, of die volgens de regering essentieel zijn voor 's lands ekonomie, enz.

Het is dus een spel van nemen als men kan, en zich inhouden als de oppositie juridisch of (bij stemmingen) getalmatig sterker staat.

Van een radikale bulldozer-revolutie heeft dit procédé wel heel weinig. De vraag of dergelijke revolutie wel tot de Chileense mogelijkheden behoort, komt later nog aan bod.

Voorlopig houden we het bij het overzicht van wat reeds aan nationalisaties werd gepresteerd, en dit kan niet mager genoemd worden. De regering heeft snel de belangrijkste teugels in handen weten te nemen, en wil hierdoor de ekonomie geleidelijk in socialistische zin omvormen. Dezelfde doelstelling zit voor bij de agrarische hervormingen, waarover de volgende maand.

Carl Mathieu.

NOORD - AMERIKA

DE BERRIGAN BROEDERS

Philip Berrigan en Daniel Berrigan inkarneren de houding van het Amerikaanse katholieke pacifisme.

Daniel Berrigan werd op 18-jarige leeftijd jezuiet en zijn broer Philip trad op 27-jarige leeftijd toe tot de orde der jozefieten. Daniel Berrigan raakte reeds vroeg geëngageerd. Hij bewonderde het werk van de Franse priester-arbeiders en werd een uitgesproken tegenstander van de Vietnamese oorlog. Hij bezocht Noord-Vietnam en zijn houding werd radikaler. Kardinaal Spellman, bekend voor zijn uiterst reactionaire houding ten opzichte van sociale problemen, kon niet toestaan dat Berrigan dergelijke gevaarlijke opvattingen, die zich richtten tegen de Amerikaanse staat, openbaar verkondigde. Hij stuurde de jezuiet naar Zuid-Amerika. Maar Zuid-Amerika had op Daniël Berrigan het effect dat hij steeds meer overtuigd geraakte van de onrechtvaardigheid van de Amerikaanse activiteiten in de gebieden die aangeduid worden door 'ontwikkelingsland'.

Daniel Berrigan radikaliseert nog meer.

Ondertussen houdt Philip Berrigan zich hoofdzakelijk bezig met het grote interne Amerikaanse probleem. De rassendiscriminatie eist zijn volledige aandacht op en hij schrijft verschillende werken over dit onderwerp. Ook hij wordt door Spellman overgeplaatst. In Baltimore, onder de invloed van zijn broer, gaat hij ook hoe langer hoe meer aandacht schenken aan de Vietnamese oorlog.

In deze periode kwam in de katholieke kerk in Amerika beweging. Vele katholieken konden niet meer werkeloos toezien op wat de Amerikaanse regering een oorlog noemde voor de bevrijding van de Vietnamese van het kommunistische gevaar.

De gebroeders Berrigan werden de leiders van deze nieuwe beweging, die volkomen op pacifistische grondslagen gebaseerd was. De eerste echte actie kwam in 1967. De twee priesters pleegden samen met een aantal sympathisanten een symbolische overval op een rekruteringsbureau te Cantonsville. Ze verbrandden er met namaakpalm de archieven. Van deze actie was de pers op de hoogte en ze werd dan ook volledig vastgelegd op film. Na de daad wachtten ze de politie af die hen zou opleiden.

Het proces tegen de 'negen van Cantonsville' eindigde met zware straffen. Daniel Berrigan kreeg 42 maanden maar dook onder. Zijn broer kreeg 6 jaar en ging gedwee de gevangenispoort binnen. Maar geen van beiden gaven hun politieke opvattingen op. Daniel Berrigan, die voortvluchtig was, riskeerde het nog voordrachten te geven. Hij werd echter door de F.B.I. opgepikt en eveneens naar de gevangenis gebracht.

Ondanks het feit dat beiden toch gedeeltelijk onschadelijk gemaakt waren, vond Hoover (baas van de FBI) dat ze nog veel te actief waren. In 1970 onthulde deze Hoover voor de Amerikaanse senaat dat de Berrigans de leiders waren van een groep mensen die van plan waren Kissinger (belangrijkste raadgever van Nixon) te ontvoeren en de regeringsgebouwen te Washington op te blazen.

De bedoeling van deze acties zou zijn: alle politieke gevangenen in de Verenigde Staten vrijlaten en de bombardementen op Noord-Vietnam stoppen. De hele zaak had echter zo'n on-

waarschijnlijke inkleding dat de autoriteiten het lieten rusten en overschakelden op een andere activiteit en een andere tactiek. Enerzijds schonken zij veel aandacht aan plannen voor aanvallen op rekruteringscentra en anderzijds begonnen ze te hameren op de briefwisseling tussen Philip Berrigan en een nin, Elizabeth McAllister. Deze brieven bespraken manieren waarop uiting kon gegeven worden aan hun afkeer van de Vietnamese oorlog. Men weefde daarrond ook nog het verhaal dat ze getuigden van meer dan gewone affektiviteit tussen de schrijvers.

Op het proces dat tegen de Berrigans werd ingespannen, kreeg de FBI het echter hard te verduren. Uit de verklaringen van twee meisjesstudenten die tot de militante groep behoorden werd het duidelijk dat één der gevangenen als provocator optrad voor de FBI.

Hij was het, die de militanten sprak over de plannen en over de noodzaak over te gaan tot andere acties dan het zuiver betogen. Douglas die vijf jaar moest zitten voor het vervalsen van geldwaardige papieren en het trekken van een revolver op een FBI-beambte kreeg de mogelijkheid naar de universiteit te gaan en daar contact op te nemen met militanten. Uit de verklaringen van deze studenten werd het duidelijk dat de Berrigans nooit ideeën geopperd hadden in de aard van de beschuldiging. Noch over ontvoeringen, noch over het opblazen van regeringsgebouwen. Er werd over deze zaken alleen gesproken door Douglas. Uit de briefwisseling die Douglas met de FBI had bleek eveneens dat hij voor zijn activiteiten rijkelijk beloond geworden is en dat hij nog 50.000 dollar mag verwachten om een eigen zaak te openen of verder te studeren en dat alle kosten hem nog eens extra zouden vergoed worden. Op de vraag of deze briefwisseling mocht bestudeerd worden om het proces verder te zetten, werd door de rechtbank negatief geantwoord.

Dat ze vrijgesproken werden voor de geuite beschuldigingen, lijkt alleen maar billijk.

Philip Berrigan werd echter terug opgesloten in de gevangenis om zijn straf van 6 jaar uit te zitten.

Paula Burghraeve

Bijdrage van het COLAM

CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJNS-
AMERIKA
TE ROERMOND

RONDE SOCIOLOGIE VAN DE VRACHTWAGEN

De Caminhão of vrachtwagen speelt in het leven van het nieuwe Brazilië, en trouwens van heel Zuid-Amerika een grote rol.

In zijn boek "Em Torno da Sociologia do Caminhão" schrijft Marcos Vinícios Vilaca bijzonder interessante beschouwingen en verhalen over het "leven" van de vrachtwagen en zijn chauffeur.

Ook voor de lezers van VREDE leek ons deze lichtere lectuur een smakelijk hapje tussen de veelvuldiger zware kost die zij verwerken.

UIT HET VOORWOORD VAN BARBOSA LIMA SOBRIMHO

Dit nieuwe boek van Marcos Vinícios geeft een beeld van de rol, die de camion vervult bij het uitbouwen van de bestaande autowegen in Zuid-Amerika en het openen van de nieuwe. Hij wijdt aandacht aan de vrachtwagen zelf, aan de chauffeur, de spreuken op de bumpers, de economische problemen, en in het bijzonder aan zijn betekenis als factor van interne migratie ten dienste van agenten en tussenpersonen achter de schermen: een nieuwe vorm van slavernij, of iets zachter gezegd, van uitbuiting van de landarbeider, de bewoner van het droge Noordoosten. Inderdaad: de vrachtwagen staat zeker niet achter bij de oude communicatiemiddelen, als het gaat over dienst aan de civilisatie.

Eerst was er de cyclus van de ezelskaravanen en de trein en de marskramers, die de nieuwtjes uit de kuststreek in het binnenland verspreidden, de berichten overbrachten, en de primitieven lieten ruiken aan de stadsmanieren.

Nu is de camion een pionier geworden, door snelheid de meerdere van de ezeldrijver en de marskramer. Op zijn beurt wordt in de zich snel ontwikkelende wereld de camion in snelheid voorbijgestreefd door Radio en TV. Maar daar staat tegenover, dat bij de aanleg van steeds nieuwe wegen naar de verste binnenlanden aan de vrachtwagen de taak is toebedeeld om tot dan toe verlaten en onbekende mensengroepen te integreren in de Braziliaanse gemeenschap.

Deze taak neemt de camion over van de "bandeiras", de gewapende vendels uit de eerste tijden na de ontdekking, die met hun "entradas", hun tochten, zich waagden in het grote onbekende.

VERSCHILLENDE TYPEN VAN VRACHTWAGENS

De camion heeft onwillekeurig invloed op mens en dier en ding. Hij heeft een eigen woordenboek, vormt een eigen menstype. Hij doet handel ontstaan, sticht dorpen, verrijkt de folklore, en creëert mythen. Als een levend wezen ont-

wikkelt hij zich, en vertakt zich in diverse soorten of rassen.

1. De Caminhão Feira of Marktwagen vervoert de landarbeiders met hun schamele produkten naar de openbare markten.

2. De Caminhão Boiadeiro, de Veewagen, wacht de grote veetransporten op, steeds verder in het achterland, en brengt de ossen in enkele dagen over meer dan duizend kilometer tot aan de vleesfabrieken aan de kust.

Vierhonderd duizend ossen worden elke maand vervoerd over de BR.16 en de BR. 34.

3. De Caminhão Mixto heeft een hybridische vergroeiing aan de voorkant, nl. een dubbele cabine, om naast vracht, ook enkele passagiers te kunnen vervoeren.

4. De Caminhão Hospital is de Ambulancewagen.

5. De Caminhão Concreteiro is speciaal bestemd voor het vervoer van cement.

6. De Caminhão Tanque, Tankwagen, vervangt de waterdragers en de melkventers, maar vervoert ook olie en benzine. Voor dit laatste artikel krijgt de chauffeur een hoger salaris, vanwege het daaraan verbonden risico.

Aldus bepaald in artikel 73 en 74 van het Burgerlijk Wetboek van Verkeer en Vervoer.

7. Geheel volgens de wetten van de evolutie ontstond de "Jamanta", de oplegger, de grote laadbak los van de cabine, voor het vervoer van groot volume van geringer gewicht. Hij is de tegenhanger van zijn stadse familielid, de dubbele stadsbus, die de bijnaam kreeg van "de File-slikker", "Papa-filas".

DE VRACHTWAGENCHAUFFEUR

Het leven van de chauffeur is tellurisch, in tegenstelling met dat van de vliegenier, dat men aërisch zou kunnen noemen. Hij rijdt bij voorkeur 's nachts over de lange wegen van het Noordoosten. Hij slaapt midden op de dag, wanneer die zelfde wegen liggen te zinderen, schaduwloos, onder de tropenzone.

Janzen Lambert, in zijn boek "Os dois Brasis, de Twee Braziliën", noemt de vrachtwagenchauffeur de waardevolste pionier van het hedendaagse Brasil. Hij is de krant voor het achterland, de ambulante cultuur. Terug in de stad is hij voor de handelaar de graadmeter voor de te verwachten katoenoogst, voor de politicus het richtsnoer voor zijn politieke activiteiten. Zo is hij tweepolig, in een voortdurend heen en weer.

Van de kant van de chauffeur als mens is er steeds een band van intimiteit met zijn vrachtwagen. Zij vullen elkaar aan op diverse manieren. De camion wordt voor de chauffeur een levend wezen, een ander ik.

De camion spreekt dikwijls in de eerste persoon in de opschriften op de schokbrekers.

"Deus, eu e Roberto", "God, ik en Roberto": aldus belijdt een camion een driemanschap, dat voor geen moeilijkheid uit de weg gaat.

SPREUKEN EN LEUZEN OP VRACHTWAGENS

De belangstelling rond de camion wordt niet weinig verhoogd door de aantrekkingskracht van de spreuken en opschriften, die op de bumpers, spatlappen en deuren te lezen staan. Ze zijn een dialoog, die in een flits tot stand komt tussen de lezer van de slagzin en de chauffeur. Deze spreekt niet wijldloos, maar synthetisch: gevolg van de beperkte ruimte van zijn communicatiemiddel:

de bumper, de spatlap, maar meer nog door de snelheid, waarmee de woorden flitsend voorbijgaan aan de ogen van de dialogant.

Het is een "ex-libris" van een aparte soort, uitgedacht door de chauffeur zelf, een man wars van geheimen en van conventie.

In heel het Zuidamerikaanse continent ontmoet men dit verschijnsel, maar de opschriften in Brazilië springen er uit door hun directe benadering en hun snelle verspreiding.

Er zitten ook vaak verhalen aan vast. Zo wordt er verteld, dat een chauffeur op de lijn Recife-São Paulo beboet werd, omdat hij in de stad al te luidruchtig zijn claxon gebruikte. Op zijn bumper prijkte het diepzinnige woord: "Grote zielen lijden in stilte".

Een beetje kennis van psychologie is nodig om de opschriften te waarderen.

De vrouw en het meisje nemen een grote plaats in: ze worden nauw bij de wagen betrokken.

"Een mooie vrouw en een schroef?"

Zorgen dat ze niet loslopen."

"Wantrouw je vrouw evenzeer als de remmen van je wagen."

"In de cabine is er plaats voor velen, in het hart slechts voor éne."

"In de cabine beveel ik; thuis mijn vrouw."

Ook politiek en kritiek op plaatselijke toestanden wordt er gevoerd door de vrachtwagen:

"Aan de toestand van de wegen kent men de burgemeester."

Langs de grote verkeersweg Santos-Juquiáin in de staat S. Paulo liggen in de buurt van het plaatsje Iguapé uitgestrekte vuilnisbelten. Een chauffeur, die er dagelijks moest passeren, schreef op zijn wagen de bijbelse woorden:

"Zie de leliën des velds..."

De overtuiging van het gevaarvolle van zijn beroep, gevaren, niet te vermijden door eigen ervaring, doet bij de chauffeur een levendig besef ontstaan van het ongewisse van zijn lot. De bewuste vrees hiervoor zet hij om in smeekbeden

en plechtige verklaringen van vertrouwen op God en zijn heiligen, liefst specialisten op dit gebied.

"God leidt, ik stuur."

"God is mijn tweede stuurman."

"Bergen bestijg ik en daal ze af onder de hoede van de Moeder van Bijstand."

Vermaningen van voorzichtigheid op de weg ontbreken evenmin.

"Als het regent, verwacht me dan niet."

"Het leven begint bij 40, en de dood bij 80 kilometer."

"Verlies een minuut in het leven, en niet het leven in een minuut."

"Als je slaapt bij het rijden, liggen je ouders wakker."

Voor het bewaren van een veilige onderlinge afstand is een van de grappigste vondsten de volgende. Achter op de laadbak is een ezels geschilderd. Heel duidelijk te zien op afstand. De nieuwsgierige volgauto komt dichterbij om te lezen wat de ezels te zeggen heeft.

"Wanneer zullen we elkaar weer ontmoeten?" De uitwerking is probaat.

SOCIALE EN ANDERE ASPECTEN VAN DE CAMION

Behalve deze lichte anecdotische bijzonderheden, zijn er ook wel meer ernstige beschouwingen te houden over de rol van de vrachtwagen. Over weggeld, ongelukken en overvallen, en speciaal over het probleem van de interne migratie, waarbij camions nauw betrokken zijn. Over deze serieuzere zaken een volgende maal.

Ch. Donker
Roermond

BELGISCH KOMITEE VOOR HULP AAN DE AMAZONEINDIANEN/V.Z.W. SEKRETARIS VOOR VLAANDEREN : Jean Box ST-TRUIDENSTEENWEG 133 3700 TONGEREN

HIERBIJ GEEFT DE BELGISCHE WIZA KENNIS VAN ZIJN OMSCHAKELING NAAR HET BOVENVERMELDE KOMITEE.

Hiertoe werd beslist uit praktisch-organisatorische redenen en uit overwegingen over de doelmatigheid van onze actie.

Het probleem van de volkenmoord op duizenden zuidamerikaanse indianen die zich tot op de huidige dag onverminderd voortzet, moet binnen de eerstvolgende zes jaar zijn opgelost, andere verdwijnt het probleem vanzelf met de verdwijning van deze indianen.

Voor nadere inlichtingen over de omschakeling van de wiza en de plannen van het nieuwe comité, nodigen wij U hierbij uit op onze perskonferentie die a.s. zondag 23 april om 16u30 zal plaatshebben in de middenschool van HELMONTSTRAAT 6/1800 VILVOORDE.

Belangstellenden voor het probleem van de Z.A.-indianen nodigen we hierbij uit voor een bezoek aan onze tentoonstelling "slaaf of dood" die in Vilvoorde plaats heeft (Van Helmontstraat 6) van 23 t.e.m. 28 april.

Deze tentoonstelling zal worden geopend door voorlichtingsnamiddag (zaterdag 22 april om 14u30)

JEAN BOX

NAMENS HET BELGISCH KOMITEE VOOR HULP
AAN DE AMAZONEINDIANEN/V.Z.W.

ANGELA DAVIS KOMITEE

Het Angela Davis Komitee krijgt een blad van VREDE tot haar beschikking.

Dit blad (recto-verso) gaan wij vullen met de informatie die wij hebben over

1. het verloop van het proces
de strijd van de Amerikaanse Negerbevolking
2. de aksies in ons land, de activiteiten van onze gewestelijke komitees.

Wij krijgen alle dagen brieven van mensen die klagen over het gebrek aan informatie over het verloop van het proces in onze kranten. Aan wie de fout ?

Aan onze pers die alleen op schandalen belust is en elke beweging van Brigitte Bardot overbrengen zal maar de strijd van Angela verbergt.

Natuurlijk.

Ook een beetje aan ons.

Velen van ons denken dat Angela ver van ons leeft. Dat België een droomland is. Zij vergeten dat wat vandaag daar gebeurt morgen hier gebeuren kan.

VECHT VOOR HET LEVEN VAN ANGELA. Het is ook jouw leven. **VERGEET DAT NOOIT.**

Haar strijd is onze strijd, jouw strijd.

Voer aksies voor Angela en voor de bevrijding van ALLE politieke gevangenen : richt komitees in, ageer, organiseer betogingen, laat je **MENING**, je **STRIJD** kennen. **Vecht ervoor.**

Laat je niet vermoorden.

Het Angela Daviskomitee kwam op 14.4 in nationale vergadering bijeen. Een overzicht werd gegeven van de akties voor Angela gevoerd. Duidelijk is wel dat veel gebeurde doch dat dit nog steeds onvoldoende is.

Regionale werking is nog niet genoeg uitgebouwd.

In Wallonië werkt het komitee van Luik actief en bestaat de mogelijkheid enkele andere komitees te vormen.

Brussel is duidelijk zeer ver gevorderd. Vlaanderen staat met het komitee van Kortrijk, en de komitees die in gisting zijn in Gent, Mechelen, St.Niklaas, Oostende, Antwerpen, Hasselt, enz. De regionale werking is uiterst noodzakelijk omdat het moeilijk is vanuit één centra de boel over gans ons land te leiden. Daarom : sluit je aan bij een komitee, **RICHT ER EEN OP !**

Geef informatie door aan de mensen van jouw streek !

Een brochure is in voorbereiding over Angela, met persknipsels enzovoort. Mensen die bereid zijn mee te werken enz. zijn altijd welkom.

Manifesten, petitielijsten enz. kunnen steeds bekomen worden bij het **KOMITEE** c.o. St.Jansvest 2 - 9000 Gent.

Affiches, afplakkers, posters, kentekens, enz. kunnen er eveneens besteld worden.

HET PROCES

1.

Getuige nr. 1, Gary W. Thomas, officier van justitie - één van de vijf gijzelaars destijds "gekidnapt" door Jonathan Jackson in San Rafaël - verklaarde zelf de zwarte militanten (o.a. Jonathan dus en zijn vrienden) te hebben neergeschoten en te zijn getroffen door een kogel die door de politie werd afgevuurd. Hij is verlamd.

Eén van de voornaamste aanklachten tegen Angela Davis is dat zij wapens heeft gekocht die gebruikt werden door Jonathan Jackson bij de ontvluchttingspoging uit de rechtszaal. Rechter Haley werd daarbij vermoord alsook andere

“gijzelaars”. Angela Davis is - in het kader van de Amerikaanse, meer bepaald Californische, rechtspraak verantwoordelijk gesteld voor o.a. deze moord ! Nu blijkt echter duidelijk dat de moord het werk was van de politie, dus...

2.
Angela Davis zei zelf in haar openingsspeech op het proces dat de gebeurtenissen in Marin County op 7 augustus (cfr. punt 1) vaststaan. Maar dat het er niet op aan komt of de schietpartij wel heeft plaatsgevonden, dan wel of zij er iets mee te maken heeft.

3.
Een oude celmakker van George Jackson, James Carr, die moest getuigen op het proces van Angela Davis werd op het appartement van zijn schoonouders neergeschoten. Bepaalde mensen durven nog beweren dat Angela- éénmaal vrijgesproken (en daar hebben wij deel aan, verantwoordelijkheid in !) - veilig zal zijn !

4.
We mogen natuurlijk niet vergeten eveneens melding te maken van de vrijspraak (in zoverre dit nodig was) van de Soledad Brothers.

Dit wil nog niet zeggen dat Fleeta Drumgo en John Clutchette vrij zijn : nee, alleen worden zij niet meer beschuldigd van moord en krijgen ze dus de doodstraf niet. Voor de rest blijven zij (politieke) gevangenen.

De ironie van het ogenblik kan niemand ontgaan : het is in feite omdat Angela ijverde voor de vrijlating van de “Soledad Brothers” dat zij actueel voor haar rechters gedaagd wordt. Zij is inderdaad beschuldigd de aanstichtster te zijn van een complot waarvan de schietpartij van San Rafaël slechts een onderdeel was.

Het doel was de bevrijding van de “Soledad Brothers” in ruil voor het leven van de rechter. Mobiel aldus de rechter : de “fysische liefde” van Angela voor George Jackson, de beroemdste van de Soledad Brothers, sindsdien vermoord te San Quentin. Angela Davis had George Jackson éénmaal ontmoet. In de gevangenis.

5.
De deskundige, opgeroepen als getuige, verklaarde op het proces dat noch op de wapens, noch in de wagen die door de jonge Jackson werd gebruikt, vingerafdrukken van Angela gevonden werden.

Dit is zeker een belangrijke verklaring ten onlaste.

DE STRIJD DIE WIJ VOEREN IS DE STRIJD VOOR ANGELA EN VOOR DE BEVRIJDING VAN ALLE POLITIEKE GEVANGENEN.

II.

DE ACHT VAN HARRISBURG

De uitspraken van J. Edgar Hoover brengen niet zo gemakkelijk meer een schok teweeg. Zijn ultra-rechtse hysterie is alom bekend. Na de communisten en de Neger-activisten te hebben vervolgd (hij noemde de Zwarte Panterpartij eens de grootste bedreiging voor de binnenlandse veiligheid), is hij nu op kruistocht gegaan tegen de anti-oorlogsbeweging.

In november 1970 sprak Hoover in een hearing van een onderzoekscommissie van de Senaat over ‘een op handen

zjind complot van de zijde van een anarchistische groep’, die van plan zou zijn de ondergrondse verwarmingsstelsels voor de regeringsgebouwen in Washington op te blazen.

Hij beschuldigde er deze groep bovendien van dat ze een hooggeplaatste regeringsambtenaar zou willen ontvoeren om dan het beëindigen van de bombardementen in Indo-China en de vrijlating van alle politieke gevangenen als losprijs te vragen. Deze anarchistische groep zou bestaan uit priesters, nonnen, leraren en studenten en zou worden geleid door twee priesters, Philip en Daniel Berrigan.

Deze twee broers zitten reeds gevangenisstraffen uit in een federale gevangenis in Danbury, Connecticut, in verband met hun optreden tegen de oorlog. In 1967 hadden Philip en anderen archiefkaarten, die opgeslagen waren in het hoofdkwartier voor het oproepen van dienstplichtigen, met hun bloed bevlekt. Zij verklaarden dat wij ons bloed op deze archieven vergieten om te tonen, dat met deze kaarten en deze instellingen het betreurenswaardige vergieten van Amerikaans en Vietnamees bloed, tienduizend mijl hiervandaan begint! Hij, zijn broer en negen anderen verbrandden in 1968 in Catonsville, Maryland, oproepingskaarten. Philip zit een vonnis van zes jaar en Daniel een vonnis van drie jaar gevangenisstraf uit (...)

Onder druk van talrijke eisen om zijn onverantwoordelijke beschuldigingen aan het adres van bekende voorstanders van geweldloosheid in te trekken of formeel een aanklacht in te dienen, koos Hoover een weg, die zelfs door de St. Louis Post Dispatch een van de doorzichtigste acten, van beschuldiging uit de geschiedenis genoemd wordt.

In januari werden zes personen aangeklaagd wegens samenzwering om Henry A. Kissinger te ontvoeren en het verwarmingssysteem door de regeringsgebouwen in Washington op te blazen : dr. Egbal Ahmad, pater Philip Berrigan, zuster Elizabeth McAlister, pater Neil McLoughlin, Anthony Scoblick (een gehuwde priester) en pater Joseph Wenderoth. Zeven anderen, waaronder Daniel Berrigan, werden genoemd als medesamenzweerders, ofschoon ze niet aangeklaagd werden.

In april werd een nieuwe acte van beschuldiging opgesteld, waarmee tegelijkertijd de ontoereikendheid van de aanklacht werd erkend. Nu vervielen de namen van drie medesamenzweerders.

De samenzwering tot kidnapping, waarop als maximumstraf levenslang staat, werd vervangen door een beschuldiging, waarop een maximumstraf van vijf jaar staat.

Pogend om de aanval op de anti-oorlogsbeweging te verbreden, werden de beschuldigten echter bovendien aangeklaagd wegens plannen om de oproepingskaarten in verscheidene steden te vernietigen. Ook kwamen er twee beklaagden bij : mevr. Mary Cain Scoblick (een vroegere non) en John Theodore Click.

De aanval op de acht van Harrisburg is daarom zo belangrijk, omdat hij laat zien hoe men steeds meer juridische middelen gaat gebruiken ten einde de ontwikkeling van alle vormen van oppositie tegen de regeringspolitiek de kop in te drukken. Het toenemende beroep op samenzweringswetten - waarbij het gaat om vage voorgenomen misdaden, zonder dat er openlijk onwettig is gehandeld - toont een duidelijke verslechtering in het rechtssysteem : het is een fascistisch wapen dat gebruikt kan worden tegen iedere Amerikaanse burger.

(zie ook verder in het blad het artikel van P. Burghraeve).

TERUGBLIK OP

HET ONTSTAAN VAN DE ITALIAANSE REPUBLIEK.

De huidige verkiezingen kunnen opnieuw een keerpunt betekenen in de Italiaanse geschiedenis. Het klimaat van diepe tegenstellingen tussen de partijen en groeperingen en de toenemende aanhang van de neo-fascistische leiders maken dit mogelijk.

Het zou niet de eerste keer zijn dat een volksraadpleging het uitzicht van Italië veranderde. Een kwarteeuw geleden leidde dit zelfs tot het einde van de monarchie en het uitroepen van de republiek. Er was echter een hele voor-geschiedenis aan verbonden.

Ná Wereldoorlog I was de toestand in Italië verre van rooskleurig. Er heerste algemene ontevredenheid. De nationalistische waren ontgoocheld om de geringe territoriale uitbreiding die Italië had verkregen.

Middenstanders en intellectuelen waren mistevreden omdat ze door de economische crisis geen vergoeding kregen voor de tijdens de oorlog geleden verliezen. Stakingen waren niet uit de lucht en de fabrieksbezettingen talrijk. De (liberale) regering slaagde er niet in de rust te verzekeren. De tegenstelling tussen het opkomend fascisme en het kommunisme, vooral dan in het geïndustrialiseerde noorden, groeide. In deze sfeer van onrust trok Mussolini met zijn benden in oktober 1922 naar Rome.

De minister-president wou de staat van beleg afkondigen om de fascistische groepen tegen te houden. Koning Victor Emmanuel III weigerde.

Daarop trad de minister-president af en Mussolini werd in zijn plaats benoemd.

Mussolini kon aanvankelijk ook steunen op de rechtse burgerlijke partijen. Na de moord op de socialist Giacomo Matteotti, die het aangedurfd had kritiek te leveren in het parlement, weigerden ze echter verdere regeringsdeelname. Een groot deel der oppositie trok zich terug in passief verzet, terwijl een verscherpte kritiek op de regering en een verdubbelde waakzaamheid meer dan noodzakelijk waren. Zo kon de koning, wanneer hij gekonfronteerd werd met de klaarblijkelijke fascistische misbruiken, zich verschuilen achter het ontbreken van weerstand in het parlement, om niet te moeten optreden.

Mussolini maakte dan gebruik van de weigering van de oppositie, om ze helemaal uit te schakelen. In 1925 werd de fascistische partij de enige toegelaten partij. Het parlementaire systeem moest plaats maken voor het korporatie-

ve. Er was voortaan slechts ruimte voor fascistische instellingen. De bureaucraties nam hand over hand toe. Staat en partij werden meer en meer één.

Buitenlands leidde dit tot het afsluiten van verdragen met Nazi-Duitsland. Italië nam dan ook deel aan de oorlog aan de zijde van Duitsland. Toen bleek dat de Italianen op het verkeerde paard hadden gewed, werd de ontevredenheid zeer groot. Ondanks het politieregime braken grote stakingen in Noord-Italië uit (maart '43). Dit gaf een eerste schok aan het fascisme. De Grote Fascistische Raad stemde een motie van wantrouwen jegens de regering met 12 tegen 7 stemmen. De koning liet Mussolini gevangen nemen. Een nieuwe regering werd gevormd, die moeizaam trachtte een nieuwe weg in te slaan. Terwijl het zuiden zich langzamerhand bevrijdde en meewerkte met de geallieerden, werd het noorden door de Duitsers bezet. Mussolini werd bevrijd op 13 september door Duitse valscherspringers. Een Republikeinse-Fascistische partij werd opgericht en de Italiaanse Sociale republiek uitgeroepen.

Bewust dat hun lot afhing van het Duitse welvaren, schaarden zij zich volledig achter de Duitsers en steunden hen met alle middelen. Vergaande maatregelen werden genomen in de hoop de arbeiders te winnen, tevergeefs echter.

In april '45 begonnen de geallieerden aan een groot offensief, waarbij ook het noorden in opstand kwam tegen de Duitsers.

Mussolini en zijn medewerkers werden op 28 april door de partizanen gedood. De volgende dag kapitulierten de Duitse troepen.

Onmiddellijk rees de vraag over de staatsvorm van het bevrijdde Italië, republiek of monarchie?

Victor-Emmanuel had zich in de ogen van velen gekompromitteerd door samen te werken met Mussolini. Men begon met het in vraag stellen van de persoon van Victor-Emmanuel als koning en eindigde met het in vraag stellen van de monarchie. Men besloot een referendum te organiseren over de koningskwestie, gelijktijdig met de verkiezingen voor een nieuw parlement. In een poging om de monarchie te redden, deed Victor-Emmanuel op 9 mei 1946 afstand van de troon ten voordele van zijn zoon Umberto. Het mocht niet baten. Een maand later bleek dat de Italianen met 12.717.923 stemmen tegen 10.719.284 de voorkeur gaven aan een republiek, waarbij het zuiden uitgesproken koningsgezind gestemd had.

Griet Maréchal.

EUROPA

RONDE TAFELCONFERENTIE voor EUROPESE VEILIGHEID EN VREDE

Veiligheid en Samenwerking

dr. Albert DE SMAELE - oud-minister
voorzitter van het belgische comité
voor Europese veiligheid.

Iedereen is overtuigd van de noodzaak te kiezen tussen vrede en oorlog.

Want het is inderdaad onmogelijk, tevens onhoudbaar, te blijven leven in een voortdurende en constante "vrede", die in werkelijkheid beter genoemd zou kunnen worden als een wapenstilstand tijdens dewelke diverse mogelijke tegenstrevers steeds de vinger aan de trekker van het geweer houden.

Een eventuele volgende oorlog zou onbetwistbaar, voor eeuwig, de laatste voor iedereen zijn. Het is een feit dat een uitbarsting een totale vernietiging zou veroorzaken van alle leven, en ingevolge tevens een volledige uitroeiing van alle bestaande culturen, en de moeizaam opgerichte sociale orde, een eventuele kans op herneming zou verhinderen.

Het is derhalve dringend noodzakelijk de nodige maatregelen te nemen om dergelijke fatale eventualiteit te vermijden, en daarom hebben wij als plicht op minnelijke basis en in vrij overleg, een volledige nieuwe situatie te scheppen tussen alle landen, situatie en verstandhouding gebaseerd op "Veiligheid en Samenwerking," dit in het belang van de gemeenschap.

Rijst echter de vraag in concreto, waar en hoever we staan met de basis van wederzijds begrip en vertrouwen, waarop bedoelde nieuwe politiek zou kunnen gegrondvest worden.

Streven alle partijen naar het zelfde doel? Zijn alle acties door de diverse partijen gevoerd verenigbaar met deze theorie. En in hoever kunnen de acties voor het bereiken van het nobele einddoel samengebundeld worden?

EERSTE VEREISTE : EEN SFEER VAN VERTROUWEN SCHEPPEN :

Samen met een talrijke groep, die zich tot taak gesteld had de publieke opinie in te lichten over de stand van de nieuwe opvatting over veiligheid en Europese samenwerking in andere kampen, heb ik een aantal reizen ondernomen in Oost-Europa om me op de hoogte te stellen van de aldaar heersende mentaliteit en concrete elementen te ontdekken die wij zien op een bestaande strekking om onze geplande politiek te volgen, om dan vervolgens onze bevindingen en informatie ter kennis te brengen van de westelijke wereld.

Dergelijke gegevens dienden echter verzameld te worden volgens bepaalde criteria, vermits ze niet bedoeld waren als

alledaagse pers-informatie, maar wel als voorbereiding voor het ten gronde aanvatten van nieuwe internationale betrekkingen op een geheel nieuw plan.

De criteria en maatstaven, waardoor ik me heb laten leiden waren de volgende :

1* begrijpen van de andere partij, grondige kennis van de andere partij, van hun situatie en hun standpunten gezien van uit hun omgeving en ideologie, ontleden van hun motieven en van hun denkbeeldige vrees voor bedreigingen, waaraan ze, volgens hun doctrine en ideologie zouden bloot staan.

2* onze eigen standpunten toelichten, in het kader en rekening houdend met bovengenoemde factoren.

TWEEDE VEREISTE : ALLE LANDEN MOETEN SAMENWERKEN VOOR HET VESTIGEN VAN EEN UDUURZAME VEILIGHEID.

De onlangs gesloten verdragen tussen de BRD en de USSR, tussen de BRD en Polen, en de recente akkoorden van Berlijn hebben een poort geopend voor de Europese conferentie.

Ongetwijfeld zullen de eerste onderhandelingen als voorwerp hebben :

- de onveranderlijkheid en onschendbaarheid van de grenzen, - verzaking aan het gebruik en/of bedreiging met geweld, hetgeen dan als vertrekpunt kan dienen voor de twee meest belangrijke hoofdstukken betreffende ontwapening.

Het is niet te ontkennen dat het militair belang van de "twee" atoommachten ontzettend is, in vergelijking met dit van hun bondgenoten, en dat in geval van eventueel conflict de steun die ze van laatstgenoemden zullen hebben, onbelangrijk zal zijn, en zeker niet van aard enig gewicht in de schaal te werpen.

Waartoe dienen dan de onmetelijke budgetten die de kleine "bondgenoten" aan de bewapening en militaire uitrusting besteden. Afgezien van het feit dat ze misschien als "solidariteitsbijdrage" kunnen beschouwd worden, zijn dergelijke uitgaven totaal onverantwoord en nutteloos.

Bovendien kan niet beweerd worden dat dergelijke uitgaven besteed worden in het belang van de bevolking, noch voor haar bescherming. Want in geval van oorlog zal betrokken bevolking onverbiddelijk en onbetwistbaar de slagen moeten incasseren van één of andere grootmacht, of zelfs van beiden tegelijk...

In deze optie beperk ik mij bij deze vraag : kunnen de kleine landen, waarvan sprake, hun steentje bijdragen in de strijd voor de ontwapening?

Laten we ons even voorstellen dat de nationale defensiepolitiek van kwetsieuzen "kleine landen" zich enkel zou richten op een loutere defensiebewapening, in navolging van Zwitserland en Japan, landen die hun strategie beperken tot de verdediging van hun grenzen tegen elke aanval, van welke zijde dergelijke eventuele aanval ook zou komen.

Zou de oprichting van een defensieapparaat, met uitsluitend defensief doel, logisch gezien, niet in overeenstemming zijn met de besproken principes bij de conferentie : de onschendbaarheid der grenzen, en de verbintenis geen toevlucht te nemen tot geweld?

Zou anderzijds het vastleggen van een uitgestrekte neutrale gedemilitariseerde zone, de onderhandelingen voor een progressieve atoom-ontwapening niet bevorderen en vergemakkelijken?

Het spreekt vanzelf dat dergelijke nieuwe ideeën, die zouden breken met de diplomatieke en militaire klassieke conventionele gewoonten en tradities, niet in goede aarde zal vallen bij de militaire bonzen, sabelslepers en konservatieve kopstukken. Er zou heel wat stof opwaaien en verzet worden getoond, doch wij, als normale burgers, zouden dergelijke koersveranderingen slechts aanzien als een logische richtingsverandering van een vredelievende evolutie, langzaam gegroeid uit de noodzaak tot zelfbehoud, onder de druk van een bestendige dramatische bedreiging tot vernietiging.

SAMENWERKING UITBREIDEN :

Uitwisselingen allerhande, zowel op economisch, wetenschappelijk als op artistiek vlak kunnen de begrippen van de besproken nieuwe vredespolitiek in grote mate bevorderen en propageren.

Het is wel jammer dat dergelijke uitwisselingen tussen oost- en west-europa nog zo weinig talrijk zijn.

Anderzijds is het wel verheugend dat in de loop van voorgaande jaren belangrijke economische projecten tussen beide continenten werden besproken en uitgewisseld, alhoewel er nog zeker veel projecten bestaan die geschikt zouden zijn voor belangrijke uitwisselingen van lange duur.

Er werden tevens nog andere kontakten gelegd, zij het misschien minder spektakulair, doch daarom niet minder belangrijk in het kader van de hier besproken vredespolitiek en ontspanning. Ik bedoel hier meer bepaald de directe kontakten die tot stand gekomen zijn tussen funktionarissen van oost en west, op professioneel vlak.

Het is geweten dat een dialoog tussen technici, die samen een gezamenlijke taak hebben, die samen verantwoordelijk zijn voor de economische groei of kulturele ontwikkeling, en die zich gebonden voelen door een gemeenschappelijke taak en ideaal, identieke problemen en ondervinding, gemakkelijker en vlotter van start zal gaan, en vruchtbaarder zal verlopen.

Het is uiteindelijk langs deze weg van ongedwongen en spontane wederzijdse kontakten dat de nieuwe politiek van veiligheid en samenwerking in Europa zal ontwikkeld worden, om binnen afzienbare tijd gerealiseerd te worden.

DOE HET NOG VANDAAG !

"Stel niet uit tot morgen wat u vandaag nog kunt doen..." Bestel dus nog heden uw biljetten van de innerlijke tombola van de B.U.V.V.

Het biljet 100 fr. - het boekje 500 fr.

Overschrijven op Prk. 10.112.88 van de B.U.V.V. - Vlaams Komitee - Bagattenstraat 136 - 9000 Gent.

Dank bij voorbaat voor uw medewerking !

WAAROM WIJ U AANRADEN OM EEN ABO- NEMENT TE NEMEN OP "VREDE"

Omdat het de enige uitgave is in Vlaanderen die objectieve informatie brengt over de internationale politieke problemen.

Omdat dit, het enige tijdschrift is, waarin personen uit diverse politieke en wijsgerige strekkingen vrij hun standpunt naar voor brengen.

Omdat "Vrede" niet afhankelijk is van het "establishment" en dus vrij en ongebonden zijn mening kan verkondigen. (Wat zeker niet het geval is met onze grote pers e.a. informatiebronnen als radio en T.V.)

Omdat "Vrede" boven partijen en organisaties staat, het enige bindmiddel tussen alle democratische krachten in Vlaanderen en dus een belangrijk element om samenwerking en eenheid tussen de vooruitstrevenden te bevorderen.

Omdat "Vrede" één van de weinige tijdschriften is waarvoor mensen - redactieleden, medewerkers en beheerders - zich belangloos inzetten om degelijke informatie te brengen.

"Vrede" gaat zijn zestiende jaargang in en publiceerde in zijn laatste nummers o.m. bijdragen van :

H. ROLIN, Piet FRANTZEN, Barth DESCHUTTER, Willy CALEWAERT, Jean KEVERS, M. VAN HAEGENDOORN, M. DRUMAUX, Kannunik F. HOUTART, Gus SNIJKERS, L.P. BOON, Basil MAES, Kannunik GOOR, Ignace LINDEMANS, J. VAN ECKELPOEL, Alfons TONNEAUX, W. WEYDTS, M. LAMBILLIOTTE, J. GAYOT, Leo PICARD, Hugo JANSSENS, e.a.

belangstellenden en specialisten in de internationale politiek.

Kortom : Professoren, Parlementairen, Syndikale verantwoordelijken, Priesters, Jeugdleiders en vele anderen verlenen hun medewerking aan "VREDE".

"VREDE" geniet bovendien de vaste medewerking van WARD RUYSLINCK, Jeanine DE ROP, het Centrum voor Latijns-Amerika van Roermond en van talrijke kunstenaars.

leesgeld 140 fr. per jaar.

inschrijvingen in ieder postkantoor aan het winket postabonnementen, onder de vorm van postzegels of door overschrijving op Prk. 95.60.15 van VREDE v.z.w.d.

Studie- en informatiecentrum voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek - Bagattenstraat 136 - 9000 Gent.

naamBeroep

Adres

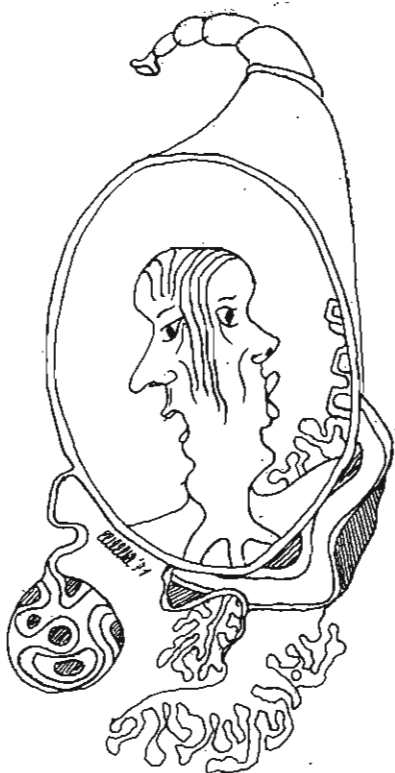
wenst kosteloos een bijkomend proefnummer te ontvangen van "VREDE".

De v.z.w. kan U ook materiaal ter beschikking stellen voor tentoonstellingen en filmavonden; affiches, posters, brochures, klevers, enz.

Medewerkers van "VREDE" verlenen ook graag hun medewerking bij de organisatie van voordrachten. (alleen mits betaling van verplaatsingskosten).

De vaderlandsliefde wordt in stand gehouden door de kracht der inertie.

Tolstoi

KULTUUR

Theodore ROSZAK
OPKOMST VAN EEN TEGEN-
CULTUUR
Meulenhoff Editie,
Amsterdam 1971, 264 blz.

"The making of a counter culture" werd drie à vier jaar geleden in Amerika gepubliceerd en kende onmiddellijk een best-seller-carrière. Ook de Nederlandse editie gaat vlot van de hand (vertaling van M. Schouten). Het werk werd bekroond met de "National Book Award in Philosophy" om zijn degelijke en kritische analyse van de hedendaagse jeugdcultuur. Degelijkheid en kritische zin zijn immers zo zelden verenigd bij een beoordeling van eigentijdse gebeur-

tenissen en evoluties, dat dit werk wel een zeer bijzondere vermelding verdient.

Roszak ziet achter en boven alle contestatiethema's van de Amerikaanse jeugd (Vietnam, rassenkwesties, universiteitsstructuren) de grote strijd van deze generatie tegen de technocratie.

Hij sympathiseert met deze strijd maar niet alle middelen die aangewend worden om aan het technocratisch schrikbewind te ontsnappen, zoals bv. de ongebreidelde psychedelische experimenten.

Technocratie is de beschaving van de "efficiency", van de welvaarts cultus, van de systematisering en dus van het niet-menselijke. Het is het bewind van de deskundigen en van hen die het zich veroorloven kunnen deskundigen in dienst te nemen. De niet-deskundigen worden geïntegreerd en onschadelijk gemaakt met anesthesierende verbruiks-goederen en met een vaag gevoel van mede-inspraak. Roszak noteert hierbij gevat dat de technocratie niet het exclusieve produkt is van die oude duivel, het kapitalisme. Het is veeleer het produkt van een volwassen en groeiend industrialisme. Het winstbejag zou geëlimineerd kunnen worden, maar de technocratie zou aan de macht blijven. Het kernprobleem waar we mee te maken hebben is het paternalisme van de deskundigheid in een socio-economisch systeem dat zo georganiseerd is dat het met duizend banden aan die deskundigheid vastzit. En dan vooral aan een deskundigheid die duizend manieren heeft leren gebruiken om deze inschikkelijkheid met een onmerkbaar subtiliteit te manipuleren.

Tegen de expansie van die technocratie protesteren de jongeren. In zijn analyse van de huidige tegencultuur beschrijft Roszak de vormen en uitingen van dit protest.

"De verbeelding aan de macht, bewustzijnsverruiming, visionaire poëzie, exotische en eclectische religiositeit, aantrekkingskracht van Oosterse denken leefvormen (Yoga, Zenboeddhisme), pacifisme, utopische toekomststromen vormen de ingrediënten van de tegencultuur die de auteur ons opdient in stuk voor stuk boeiende hoofdstukken. Hij ziet een cultuur ontstaan, die zo radicaal gebroken heeft met de algemeen aanvaarde grondslagen van onze maatschappij, dat ze er in de ogen van de voorgaande generatie nog nauwelijks als een cultuur uitziet, maar als een barbaarse invasie van Centauren.

Roszak deelt de verontwaardiging van die volwassen niet maar stoot door naar de kern van het verschijnsel. Hij komt tot een positieve balans, maar neemt tevens afstand t.o.v. sommige facetten van de tegencultuur. Het dilettaantisch gebruik van drugs wordt door hem ongenadig veroordeeld. "Er bestaat hoegenaamd niets gemeen-

schappelijks tussen het mescalinegebruik van een ervaren en kritisch intellectueel als Huxley en de vijftienjarige tripper die net zo lang ether snuift tot zijn hersenen op havermout gaan lijken".

In plaats van bewustzijnsverruiming wordt druggebruik een enorme obsessie, die zich tot één daad, tot één ervaring reduceert.

De jeugdrebellie heeft echter wel duidelijk gemaakt dat de verwezenlijking van een nieuwe beschaving niet vooreerst een sociale maar een psychische taak is. De nadruk wordt niet zo zeer meer gelegd op het onderscheid tussen ideologieën als wel op het verwerven van een andere levensstijl en een ander levensgevoel.

Roszak bespreekt in zijn essay ook de ideeën van enkele "architecten" van de tegencultuur: Herbert Marcuse en Norman Brown, Allen Ginsberg en Allan Watts, de visionaire sociologie van Paul Goodman.

Als globaal verschijnsel is de tegencultuur een poging tot ondermijning van de funderingen van de technocratie. De diepste fundering van de technocratie is de mythe van het objectieve bewustzijn. Niet de wetenschap in haar methode moet gecontesteerd worden maar de mentaliteit van de zogenaamde ideale wetenschapper, met de mythe van objectiviteit, die alles kwantitatief denkt en alles in computers stopt. De bijlage op het einde van Roszak's werk geeft hiervan enkele welsprekende concrete voorbeelden.

De psychologie, niet de kennistheorie van de wetenschap, heeft onze dringende kritische aandacht nodig. Als de tegencultuur doorheen haar onhandige puberteitscrisis de weg effent voor een nieuw personalistisch gemeenschapsgevoel, dat een betere basis vormt voor de samenleving dan alle technische en industriële waarden, dan heeft ze een uiterst welkome bijdrage geleverd tot de herwaardering van die diep-menselijke waarden.

Aan deze slotbeschouwing voegt de auteur nog volgende zin toe: "Misschien kunnen we alleen op deze manier de verzonken magie van de aarde weer zichtbaar maken en die cultuur dichterbij brengen waarin macht, kennis en succes wijken voor het grote levensdoel. En dat is, zoals de oude Pawnee-sjamaan leerde: ieder ding dat we ontmoeten tegemoet te treden met een lied."

Marc Le Bon.

IN HET KORT ...

"WASHINGTON POST"

REEDS SINDS DRIE JAAR EEN TON BOMMEN PER MINUUT !

"Op de drie jaar dat Nixon op het Witte Huis verblijft heeft hij ongeveer 3 miljoen ton bommen meer doen uitgooien dan Johnson op vijf jaar tijd. Wanneer men rekenschap houdt met de bommen van 500 pond, de "Cheeseburgers" van 7,5 ton, de fosforbommen en al de rest dan komt men tot een totaal van één ton bommen per minuut sinds Nixon aan de macht kwam.

De President wordt dus de man die - meer dan wie ooit in de geschiedenis - van uit de lucht verwoestingen heeft aangericht. En... dit alles terwijl hij zagezegd op een "progressieve wijze" de oorlog beëindigt (...)

"Volgens het Amerikaans commando te Saigon worden deze bombardementen uitgevoerd om het leven van de Amerikaanse soldaten waarvan het aantal reeds verminderd te beschermen. Nochtans speelt geen enkele Amerikaanse soldaat (uitgezonderd op zee en in de lucht) nog een rol in deze oorlog; het leven van Amerikaanse soldaten is dus niet in gevaar (...)

Dit schreef de zeer gezaghebbende Amerikaanse krant - DE "WASHINGTON POST."

SLECHTS EEN MINUUT OM DE SCHUIKELDERS TE BEREIKEN.

Tussen het ogenblik dat het alarm gegeven wordt en de ontploffing van de eerste bommen, die door de vliegtuigen die aan 2000 km/uur vliegen gelost worden, heeft de bevolking amper één minuut om zich in veiligheid te stellen, schrijft "Le Monde".

Op de markten van Hanoi hebben de verkoopsters hun kramen dan ook naast de schuikelders opgeslagen.

DE PRIJS VAN DE BOMBARDEMENTEN van 1965 TOT 1968.

De Universiteit van Cornell heeft een studie gepubliceerd over de "Luchtoorlog in Indochina". Van januari 1965 tot oktober 1968 werden tweehonderd en vijf duizend vluchten uitgevoerd op Noord-Vietnam; 532.000 ton bommen gelost ! Van 1968 tot 1971 werden, alleen op Zuid-Laos, vijfhonderd duizend bombardementsopdrachten uitgevoerd. In deze sector werden tussen 1965 en 1971, 1.300.000 ton bommen uitgeworpen.

De prijs van de luchtoorlog op Noord-Vietnam, enkel voor 1965 en 1966 wordt geschat op 1,7 miljard dollar, zonder rekening te houden met de "amortisatie" van de basissen.

De schade aangericht in Noord-Vietnam in dezelfde periode wordt geschat op 200 miljoen dollar...

PAMFLET OP RIJM

*De vogels op oliezware stranden sterven
Omdat er mensen zijn die steeds de boel bederven.*

*

*O bloem van jonge lien die op slagvelden moet sneven
Omdat van 't oorlogsideaal sommigen moeten leven.*

*

*O Hebzucht, die de mensheid blijft doorgloeien
En verdraagzaamheid en liefde boven 't hoofd blijft groeien.*

*

*Verpeste lucht, bezoedelde rivieren
Dat maakt de mens de wijste onder de dieren.*

*

*En zeggen, dat wie voor vrede kampen
Gevangen in concentratiekampen stampen.*

*

*En anderen die over vrede schrijven
Een vijand nodig hebben om op te kijken.*

*

*O menselijke dwaasheid, nauwelijks uit te roeien
Je wordt aanbeden en vereerd - zo in Indië de koeien.*

*

*Zelfs lieden die zagezegd de goede zaak nog dienen
Proberen vaak vermoord slechts centen te verdienen.*

*

*Schijnheiligen verkleed als sinterklazen
Die nemen nog te vaak de brave lien te grazen.*

*

*"O Liederen," flemen zij, "neem deel aan 't carnaval
Erasmus' Zotheid leidt in groot ornaat ons bal.*

*

*Je moet intenser leven, niet nadenken maar drinken,
Dat laat het narrenschip gemakkelijker zinken.*

*

*Dan kan de koning-Nar, die op je medewerking rekent,
Van alle pakten zeggen : Ik heb ze ondertekend.*

*

*De waatren zijn vervuild, de lucht is goed verpest,
Alleen nog wat geduld, je zelfmoord doet de rest.*

*

*Ik moet je voor die zelfopoffering danken,
Want wijze lien als jullie slapen best tussen 4 planken.*

*

*Jullie zijn 't geschikte aas voor wormen en consoorten;
En voor je brave zielen heeft de hemel 7 poorten.*

F. Van Steenkiste.

poster : 40 fr. en 3 fr. port
(kindertekening - 2 kl.)

poster : 50 fr. en 3 fr. port
(2 kleuren)

BOEKENARSENAAL

HET BOEK DER KAMPEN door Ludo Vaneck

Een blijvend dokument van de misdaden der nazi's. De meest complete fotoverzameling die over de duitse concentratiekampen bestaat.

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAL
Lamstraat, 14
9000 GENT
Tel. 09/25.62.57

Op super groot formaat tegen de uitzonderlijke prijs van 695 fr.

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL

GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties

Schilderijen van oude en hedendaagse schilders
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02) 11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059) 727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050) 618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)
Tel. 03/37.94.18

Postchecknummer :

1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - bankkaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

GAKKO s.v.

St.-Pietersnieuwstraat 107
9000 - Gent - tel. 23.27.88
OPEN : 08.30 - 18.30

DRUKKERIJ

* Offset en duplikator

Tijdschriften
Folders
Briefhoofden
Omslagen

UITGEVERIJ

Boeken
Affiches
Bindwerk
Drukkerij-
papier

Wetenschappelijke
& literaire
uitgaven
Posters

WINKEL

Kantoorartikelen
Papierwaren
Boeken, pockets
Schrijfmachines
Labojassen
Kranten

* Speciale voorwaarden voor verenigingen *

VREDES INITIATIEVEN

Deze bijdrage tot de Internationale Aktie voor de Vrede in Vietnam en de voorbereiding van de manifestatie van 6 mei te Antwerpen lagen aan de basis van verschillende akties in ons land. Met de medewerking van vertegenwoordigers van de Nationale Bevrijdingsbewegingen uit Indochina werden verschillende informatievergaderingen gehouden.

GENT.

De voordracht die doorging in het Auditorium van de R.U.G., onder voorzitterschap van Prof. Apostel, kende eveneens een breedigende opkomst.

Door J. Vissenaken werden eveneens enkele mooie gedichten voorgedragen.

Te Gent eveneens op twee vrijdagavonden en zaterdagmiddagen akties op straat gevoerd. Talrijke kleinkunstenaars waaronder o.m. Mon en zijn vieze gasten, Walter De Buck e.a. verleenden kosteloos hun medewerking aan deze openluchtakties.

Aan de ingang van het St.Pietersstation werden ongeveer voor 6.000 fr. en in de wijken en op de Koornmarkt voor 18.000 frank aan steunkaarten verkocht voor de aankoop van medikamenten.

Uit de zetel van de BUVV, waar ingezamelde medikamenten op initiatief van de werkgroep X in medewerking van de BUVV worden samengebracht, werden opnieuw een ganse camionette voor triage naar Antwerpen gevoerd.

OOSTENDE.

Door het Stadsbestuur werd een receptie aangeboden. Schepenen Laridon en Dumarey vertegenwoordigden het College. Ruim 200 personen waren aanwezig op de informatieavond waarop o.m. ook de diareeks van de B.U.V.V. getoond werd.

Door de aanwezigen werden talrijke vragen gesteld aan Nguyen Mai de vertegenwoordiger van Noord-Vietnam.

Willem Vermandere, de bekende kleinkunstenaar verleende kosteloos zijn medewerking aan deze avond waarvan de opbrengst bestemd was voor de aankoop van medikamenten voor Vietnam.

ANTWERPEN.

Ondanks een bomalarm, we weten wel wie hier achter steekt, ging een goed geslaagde voordracht door waarop in bijzonder veel jongeren aanwezig waren. In de namiddag had onder voorzitterschap

Vuile Mong en zijn vieze gasten tijdens hun optreden te Gent.

van Hugo Janssens een perskonferentie plaats waaraan vertegenwoordigers van de nationale en gewestelijke pers deelnamen.

HASSELT.

Een vergadering van de lezers van "Vrede" ging alhier door waarbij de diareeks over de elektronische oorlogvoering in Vietnam voorgesteld werd.

BRUSSEL.

Minister Rolin hield in naam van het Nationaal Vietnamkomitee, met de deelname van vertegenwoordigers van Cambodja en Vietnam, een voordracht.

Een solidariteitsmeeting met de volkeren van Indochina kende een buitengewone goede opkomst.

HARELBEKE.

In de zaal Centrum werd alhier een filmavond ingericht waarop verschillende afgevaardigden van de Nationale Bevrijdingsbewegingen van Indochina het woord voerden.

De vzw. Vrede, BUVV en Retora organiseerden eveneens twee filmgala's met de film "Oorlog en Vrede" waarbij Jo Röpkke instond voor de inleiding.

EKEREN.

vzw. Vrede en het Vredeskomitee organiseerden hier eveneens in voorbereiding van de V-dag een film- en informatieavond over de gebeurtenissen in Indochina. Elders werd in talrijke vergaderingen werk gemaakt van de voorbereiding van de verkoop van cheques voor de aankoop van medikamenten.

Verschillende organisaties nemen aan deze voorbereidende aktie deel.

LUIK

Aan de betoging ingericht door het ABVV en het ACV en het Nationaal Vietnam Komitee te Luik namen ongeveer 3000 personen deel.

"VORMING TOT BEVRIJDING" is een merkwaardig dokument van 120 p. Dit boek is het resultaat van langdurige konfrontatie van aktie en wetenschapsmensen, van voorstanders van geweldloze en geweldadige hervormingen, van socialisten, reformisten, marxisten, kristenen...

In dit boeiend dokument vind je een unieke informatie over :

1. DE OVERHEERSINGSMEKANISMEN, waarmee men gekonfronteerd wordt :
 - in Latijns-Amerika : P. Montesinos
 - in het rijke Westen : Dr De Lange
 - in het verre Oosten : Serge Pairoux.
2. Nieuwe experimenten van REVOLUTIE DOOR VORMING : politieke basisanimatie
 - methode Paulo Freire : Antonio Bacellar
 - kulturele revolutie : Serge Pairoux
 - wereldscholen : Lies Smeets
 - arbeidersuniversiteit : Bernard Debroux, enz.

3. METHODIEKEN VAN VORMING TOT BEVRIJDING :
 - maatschappelijke analyse : An Hermans
 - akties en alternatieven : Simon Lambregs, Piet Bouwmans
 - dynamiek van leefgemeenschappen : Jac de Bruyn en Frans Swartelé

TE BESTELLEN :

"Gemeenschap en Ontwikkeling", Maastrichtse steenweg, 8, 8300 Hasselt aan de prijs van 50 fr.
Betaling per storting P.R. ASLK Demerstr-Hasselt 17732 voor rek. G & O maastrichtersteenweg 8, Hasselt 99976 - 4054

VREDESFONDS

Bailleul - Merelbeke	100,-
De Bleecker - Brugge	100,-
Van Laeken A. - Witrijk	1.000,-
J. Claeys - Brussel	100,-
Daghelet - Oostende	40,-
Verstappen - Rixensart	60,-
	<hr/>
	1.400,-